4'99

ЛГЛ

ЖУРНАЛ ПРО КОХАННЯ

Як сусідка вирощувала

Помідори Глорія

за що була винагороджена сексуальною пригодою

12 статевих цезарів

40 сантиметрів — хто має більше?

Дика м'ята

або Як вийти заміж за пасинка

У СТАВКУ НІЖНО КУМКАЛА ЖАБКА:

— Кум куму, як нема кому...

Періодика

Сімейні втіхи

Шлях до подружньої гармонії

ІНДЕКС 74283

Королеви приходять з Харкова

Гість «Леля»

Лютий 1999 року став поворотним у долі дев'ятнадцятирічної харків'янки Ольги Савинської — вона перемогла у національному конкурсі краси «Міс Україна-99». Тож хто вона, нова королева, і як ішла до перемоги?

— Про регіональний харківський конкурс краси я, правду кажучи, довідалась зовсім випадково — уже під час проведення відбіркових турів. Та все ж ризикнула і, обійшовши більш як триста інших учасниць, легко дісталася фіналу. Тобто залишилось нас дванадцять дівчат, більшість з яких були вже досить відомі як моделі. Я ж до цього ніде не виступа-

ла, отож ніякого досвіду не мала. До того ж перед фінальним виходом якась заздрісниця поцупила мої конкурсні туфлі. Що було робити — виходити босоніж?.. Глядачі б мене просто засміяли. Як добре, що знайшлися справжні подруги, виручили. А за кілька хвилин я вже була урочисто проголошена «Королевою Харкова». На жаль, поїхати на національний конкурс минулого року я через випадкову травму не змогла.

— Розкажіть, будь ласка, трохи про себе.

— Мені дев'ятнадцять років. Батьки — звичайні інженери. Хоча, з іншого боку, маму — Ольгу Миколаївну — звичайною називати гріх. Вона в мене ще дуже гарна і молода. І якби було встановлено титул «Місіс Україна», гадаю, могла б за нього поборотися. Зростом (таким необхідним для моделі) я, на щастя, вдалася в батька. Є в мене, звісно, і коханий. Це відомий в минулому хокеїст, який свого часу грав за найсильніші московські клуби, а потім у НХЛ. Я навчаюсь у Харківському держуніверситеті на факультеті іноземних мов (спеціалізація — англійська та німецька). Віднедавна працюю моделлю. Що ще?.. Протягом останніх півтора року як модель побувала у трьох країнах: Англії, Німеччині, Італії, — і попрацювала в команді уславленого італійського кутюр'є Черутті.

— А чим займаєтесь у вільний час?

— З вільним часом нині досить скрутно. Працюю. За допомогою дозованих плавальних навантажень постійно підтримую свою спортивну форму і, звичайно ж, як і кожна дівчина, — не проти у гарній компанії потанцювати. Взагалі, живу звичайним — і по можливості цікавим — повнокровним життям!

Едуард АМУРСЬКИЙ
(фото автора)

ЗАСПОКОЇВ

Банан каже вібратору:

— Чого ти тремтиш? Адже з'їдять — мене.

РІЗНИЦЯ

— Яка різниця між чоловіком і жінкою?

— Жінка мріє, щоб один чоловік задовольняв усі її бажання, а чоловік мріє, щоб усі жінки задовольняли одне його бажання.

НЕ ВИПРАВДАВ НАДІЙ

Одна подружка запитує іншу, яка нещодавно вийшла заміж:

— Чому ти носиш обручку не на тій руці?

— Тому що мій чоловік виявився не тією людиною.

КІНО ДО ШІСТНАДЦЯТИ

Оглянувши дівчину, лікар констатував вагітність.

— Якби я того вечора могла піти у кіно з батьками, цього б не трапилося, — зітхнула дівчина.

— А що вам завадило? — співчутливо запитав лікар.

— Це було кіно «до шістнадцяти років».

СКРОМНЯТА

Чоловік повернувся з вечірки з пляшкою французького коньяку.

— Привітай мене, люба, — гордо сказав він, — я одержав приз за найдовший член у нашій компанії.

— Який жах! — скрикнула дружина. — Ти що, демонстрував на людях усе своє причандалля?!

— Заспокойся. Я показав не більше, ніж було досить для перемоги!

ПРИЧИНА ЩЕДРОСТІ

Зустрічаються дві подруги. Одна з них каже:

— Уявляєш, попросила у свого козла двісті баксів, а він...

— Що, не дав?!

— Гірше! Подивився на мене уважно і дав п'ятсот.

ТОРТУРИ ДЛЯ МОНРО

Сталін помер і потрапив до пекла.

— На вашій совісті тисячі гріхів, — сказав йому Сатана, — але, враховуючи масштаб особистості, ми вирішили виявити щодо вас знак поваги. Можете вибрати для себе тортури на власний розсуд.

Сталін пішов на екскурсію. Смола у казані, смаження на багатті, вморожування в лід повергли його в жах. Нарешті у відлюдному куточку він побачив Леніна, який кохався з Мерилін Монро!

— Оце мені підійде! — вигукнув Сталін.

— Мені дуже шкода, генералісимусе, — суворо зауважив Сатана, — але це тортури для Мерилін Монро.

ЛЕЛЕНІАНА

®ЛЕЛЬ

1999

ІЛЮСТРОВАНИЙ ЛІТЕРАТУРНО-ХУДОЖНІЙ ТА НАУКОВО-ПОПУЛЯРНИЙ ЖУРНАЛ ПРО КОХАННЯ

№ 4 (45)

Засновник і видавець — фірма "Деркул" (свідоцтво про реєстрацію: серія КВ, №848 від 22.07.94).
Журнал видається з червня 1992 року.

Головний редактор
СЕРГІЙ ЧИРКОВ.

Редактор відділу фольклору та літературних раритетів
МИКОЛА СУЛИМА.

Начальник комп'ютерного центру
ВЛАДИСЛАВ ЧИРКОВ.

Реалізація —
ОКСАНА ДИЧЕНКО.

Літературний редактор
ВАЛЕНТИНА МИТРОФАНОВА.

Макет Владислава Чиркова.

На 1-й стор. обкладинки — фото Валерія Анзилова; на 2-й, 4-й стор. обкладинки — Ольга Савинська (агентство KARIN), фото Олександра Педька; на постері, 11-й, 14-й стор. — фото Андрія Грейжі.

Підписано до друку 23.06.99.
Тираж — 16000 примірників.
Ціна договірна.

Адреса редакції: 254119, Київ-119, вул. Дегтярівська, 38—44, "Лель".
Телефон/факс: (044) 211-02-68.

Сканування і обробка ілюстрацій, набір, верстка комп'ютерного центру фірми "Деркул".
Тел.: (044) 211-02-68.

Друк — УкрНДІСВД, вул. Кіото, 25.

Журнал друкує фото лише після письмового підтвердження автором своїх прав на публікацію і одержаної ним згоди від моделей. Тому всі претензії, пов'язані з публікацією знімків, слід адресувати фотографам.

Фотографії, вміщені в журналі, не є прямими ілюстраціями до текстів.

Відповідальність за зміст і достовірність рекламної інформації несе рекламодавець.

При передруку матеріалів посилання на журнал "Лель" обов'язкове.

© «ЛЕЛЬ», 1999.

Індекс 74283.

ПОМІДОРИ

Бабине літо бриніло бджілкою над вощиною. Пораючись на доччиній дачі, Барась аж спітнів. Зінколи прокидався легіт і приємно остуджував йому засмаглу спину. Він підважив великий рожевий помідор, відчуваючи шовковисту теплінь, мовби від жіночого перса. Цілий рік після смерті дружини не чув, як шелестить молодим листям у місячному сяйві серед безодні ночі русалоччин сміх, коли ти виймаєш свою ріднулю з одежі, наче яблуко з кошика з сіном, як вона горнеться до тебе ласкавим дитинчам. Горнеться й лащиться. Жінка — вічна дитина і вічна знада...

— Які розкішні томати! Як називаються? — сонячним дощем бризнуло свіже сопрано.

Барась озирнувся, мов застуканий на гарячому. Спершися на його паркан, повнява жінка в блакитній вицвілій сукні дивилася на пожухлі кущі, рясно всипані рум'яними й червоними кулями.

— Здається, Глорія.

На голові у жінки палало рудаве багаття, пасма — язики полум'я. Через оте щедре сонце лагідного бабиного літа. Округле обличчя з медвяним проблиском ув очах, а губи тонкі, Джокондині. Років, певне, за сорок, але від зграбної постави повіяло забутим духом селянської печі, і він раптово відчув у собі давно приспані струменини і таку нездоланну змогу, що аж зачудувався. Один лише погляд, і вже природа виставила тобі свій неуникний карб. А ще недавно бачив себе тільки у далекому минулому, тихо розмірковував над скороминущістю і марновизною життя.

— Просто рекордсмени. Хоч на виставку...

Він провів рукою над чолом.

— Пряжить, як улітку.

— Не сказати б, що бабине — літо, та й годі.

Вони перекинулися через паркан, мов тенісним м'ячиком, фразою-другою про погодні сюрпризи, і Барасеві здалося, що вже давно знаються одне з одним. Присутність цієї жінки, Поліни на ймення, нової тутешньої сусідки, гріла і хмелила, достоту молоде вино. І він несподівано для себе сказав, маючи на увазі запросити її:

— Горло промочити б.

— У мене є пакет стерилізованого молока.

Не зовсім у яблучко — пиво або квас душі ближчі, — але й не мимо: не кефір, не ряжанку, а якраз стерилізоване, з ледь уловимим паленим духом він і споживав.

— Отже, пригощаю, якщо ваша ласка.

Він зняв із штахетини картату

Фото Миколи ТАРАНЕНКА

ГЛОРІЯ

сорочку, накинув її поверх штанів, з подивом завважуючи, що чари, підсвідомо навіяні сусідкою, і досі не минають. Ступав за нею слідом, як ступав би за теличкою бичок, ведений інстинктом: саме її позначила сьогодні природа тавром зваби.

Стіни будиночка-теремочка, куди вони зайшли, прихищала вуаль сутінків.

— Не відшторюю, щоб мухи не залітали.

Барась тільки-но переступив поріг — схопився за пояс, бо гудзик на його штанях капітулятивно подався й тримався на одній нитці. Добре, що сорочка була зверху й жінка не збагнула його конфузу.

Вона вийняла з холодильника присадкуватий паралелепіпед, надрізала відстовбурчений кутик ножем і вцідила молока у два полив'яні кухлі.

— Смачно, — видихнув він, з полегшею і мимовільним розчаруванням відчуваючи помітний спад напруженої спонуки, що й дистанціювала і в'язала його до господині.

— Іще? — припрошувала вона.

— Красно дякую, досить. Але чи не можна попросити... У вас часом не знайдеться голки з ниткою?

— Щось треба поладнувати?

— Та хай йому грець — гудзик.

Жінка перекліпнула кілька разів, наче їй щось потрапило в очі.

— З гудзиками завжди клопіт. «Блискавки» спідручніш. — Вона заторохтіла великою бляшанкою з-під цукерок. — Давайте сюди вашу аварію.

— Ні-ні, я сам, — панічно схопився за пояс Барась.

— Ах, он воно що, — здалося, гостро пришпилила поглядом гостя, мов метелика. Голос, проте, дружелюбніший, м'якший: — Горе з цими самітниками. Я відвернуся, а ви скидайте.

Нараз одвага пойняла його, й, тамуючи самокпин, він хутко вислизнув із штанів, цнотливо приховуючи подолом сорочки живу свою закам'янілість, яка знову набрала висхідного стану.

Жінка була, певне, метка на руку, за якусь хвилину й припасувала злополучний гудзь. Барась устав одягатись, і вона миттю, ніби вперше, постерегла призвідця його зніяковіння. А може, і не вперше. Меду в її очах побільшало.

— Спасибі вам. Не знаю, що без вас і робив би.

— Ат, пусте, — вона дивилася на нього й водночас повз нього у якусь незбагненну свою пустку. Душа її неначе вислизнула і покинула напризволяще це гарне тіло, що його вже заповзявся не на краще шліфувати час.

Він доторкнувся до дозвільно-очікувального плеча і, поваблений його поступливою м'якістю, пригорнув її і погладив по щоці. Жінка припнула його руку — не відштовхувала, однак і не відпускала, лиш зупинила.

Барась заплющився і скрався на похилисті, одначе гарної форми дюни персів і, доки спускався ними, мов на санчатах у дитинстві з прирічкових крутосхилів, пипки стрімко спружинили й аж мовби гоноровито позадирали носики. Цей шовковистий лан, либонь, дозрів і перезрів, чекаючи на доброго серпа. Давно він не торкався шкіри, котра співала б від самого дотику...

За продовгуватим пупком починалася ледь помітна опуклість, під якою чаїлася осиротіла матка, і ніжність до тієї колиски всіх початків виповнила й переповнила його.

Жінка завмерла у солодкім подиві, немов приблудле кошеня, що очікувало грубості, прояву гвалтівної сили і раптом здобулося на щиру ласку.

Наснажившися картинкою, що передавала йому гейби через видющі пальці, Барась знайшов аж цілу копичку нетолоченої отави. Нетолочену й суху. Й став зманювати нетерплячими губами міцно стулені Джокондівські уста. Поліна ще не приймала його поцілунків, лише прозірливо прислухалася до м'яких і наполегливих втручань. Минуло кілька хвилин, перш ніж вона стала прихильнішою, а там і видимо одлунила згодою сама.

Унизу під його невсипущим пальцем протануло, наче на замороженій шибці, і тепла волога дедалі щедріше обсотувала його. Із зачудуванням відкривав охайне пружне пелюстя задівочених губок. Він і досі незмінно міг, все дужче скресало й бажання, але ще не на тій нестерпній межі, коли долаються всі перепони. Нарешті жінка стрепенулася пташам, що прагне волі.

— Стривайте, — шепотіла. — Зачекайте.

І заки Барась силувався збагнути, чим сполохав її, вже почувся плюскіт води, і він — нехай буде як буде — хутко роздягнувся і пірнув у пишну постіль, котра зійшлася над ним, наче хвилі. Не розплющуючи очей, упізнав летючі дотики і розкрив їм назустріч обійми. Тонкий серпанок сорочки не одгороджував від розкішної м'якизни й багатіні її тіла. Але дистанція його спромоги ще розділяла їх на все своє опертя. Поспит поцілунків і доторки впізнавання; шал жаги тільки-но здійняв їх на своєму гребені, ще не відпускала боязка бентега, та поволеньки відстань між їхніми таїнами щезала — мов обпливала свічка. Ось іще лишився недогарочок, нарешті й ані міліметра — їхні животи зійшлися впритул. Він повністю проник у неї.

Тіла їхні лагідно-обережно зрушилися, і поки вони із змовницькою радістю променилися поцілунками та жебоніли давно забуті слова, там, у їхніх сутеринах, зігрівалися двоє заблудлих подорожніх, скаржачися на довгу самотню мандрівку, й обіцяли пройти решту шляху разом, уже не розлучаючись ніколи.

Вона вільніше розпросторилась на ліжку, і він відчув подолання лагідного поріжка вглибі, який колом оповив його, і найбільшу насолоду йому та й, певне, їй давали входини-виходини через той виступець, балансування на невидимій і чарівливій межі.

Їхні рухи прискорилися, вона мовби хотіла втілитися в нього, як дотепер він у неї, і кидалася на нього такою прибійною хвилею, що він не зчувся, як вилетів у зоряний світ і заширяв у невагомості, розчинився в палахтючій магмі. Їхні гарячі животоки пломінко пурхнули одне до одного й змішалися в солодкому коктейлі.

Вони ще довго лежали, не роз'єднуючи обіймів, і час від часу він тихенько подавав ущухаючі ознаки життя, тонко відчуваючи прихильний відгук.

Здавалося, пролетіла одна-єдина мить, але сонце вже зайшло з іншого боку і пронизало сутінь кількома сліпучими спицями. Здаля долинув шум машини.

— Мабуть, мої приїхали, — сказав він і став одягатися.

— Бач, що наробили твої помідори. Як, до речі, називаються — вже вилетіло з голови? — перепитала жінка.

— Глорія.

Напевне ж, Глорія. Можна буде уточнити в дочки.

В АЛЬКОВІ ІГОРЯ ЧЕНИЧА

12 ВЕЧОР
ЦЕЗАРІВ

У СЕЛІ АПОСТОЛОВЕ

СЛАВНИЙ АМЕРИКАНЕЦЬ

Доктор Рубен стверджує, що найбільший чоловічий прутень, який йому доводилося зустрічати у власній практиці, кінцем голівки сягав відмітки у 35 сантиметрів. Гордий володар цього «малюка» мешкає у штаті Індіана.

ЗНАХІДКА ЧАРПІ

Кілька десятиліть тому американський дослідник на ім'я Чарпі вирішив з'ясувати, у кого з дорослих чоловіків найбільші члени. Йому поталанило заміряти екземпляр довжиною 35 сантиметрів.

ХТО ВИ, МІСТЕР Х?

Доктор Фредерік Россітер стверджує, що існує медичний запис (інших, більш розгорнутих свідчень він не наводить) про одного чолов'ягу, член якого має неймовірні розміри — 45 сантиметрів.

ГАНГСТЕР — ВІН І Є ГАНГСТЕР

Протягом ось уже п'ятдесяти років не вщухають чутки про те, як природа щедро обдарувала гангстера Джона Ділліджера. Ще за життя він перетворився на романтичного народного героя, при зустрічі з яким жінки не могли усмирити свою хіть. Таку дію справляли його сила і неймовірних розмірів прутень, який не поступався довжиною Джоновому обрізові. Після смерті при розтині тіла Ділліджера його член було передано на зберігання до секретної лабораторії Смітсонського науково-дослідного інституту, що у Вашингтоні, де він донині зберігається у банці з формальдегідом. За свідченнями деяких джерел, цей фалос має довжину 30,5 сантиметрів.

СРІБНИЙ ЛОН ДОН

У сімдесяті роки засяяла зірка негра з Ямайки на ім'я Срібний Лон Дон, який знявся у кількох порнофільмах. Зокрема, у стрічці «Сексуальне химерне коло Сека». Цей ямаєць демонстрував не член, а справжнє диво природи. Він міг зав'язати свого «малюка» на вузол, після чого залишалася така дещиця, що з нею залюбки можна було пограти. Кінопродюсери стверджують, що пеніс негра сягав 45 сантиметрів.

«ТЕХАСЬКИЙ РІГ»

Ще один мегафалос було показано у порнофільмі «Довгий техаський ріг». У ньому головний герой рідкісним 35-сантиметровим відростком чухав собі коліно. Або дуже спритно обкручував його навколо шиї якоїсь сварливої мотрони, яка при цьому аніскілечки не дивувалася, хоча й не знала, що їй робити у такому випадку.

СПРАВЖНІЙ ВОЇН

Відомий знімок одного німецького фотографа, на якому зображений воїн з племені Массаї. Його було опубліковано в журналі «Дюйми» кілька років тому. Відважний воїн демонструє, як він зав'язав на вузол свій пеніс розміром з невеликого пітона. Якщо прутня розв'язати, то його довжина перетне позначку 40 сантиметрів. І це, відзначте, у спокійному, не збудженому стані!

ПУСТІТЬ МЕНЕ НА ПАНЕЛЬ

Дорога редакція «Леля»!

Узнала оце од куми Галі, а їй сказала сваха Люба, що живе на краю села і тримає племінного бугая, до якого худобу з усього села на злучку водять. Так от, до неї в гості з міста приїздила двоюрідна сестра Маша, така там краля розфуфирена, ніби лялечка, отож вона їздила за кордон на якісь панелі і такі гроші привезла звідти, що мені за все життя в колгоспі не заробити. Як почула я таке, то втратила сон і спокій, хочу за кордон. Невже я панелі не зможу якісь там осилити, коли мої руки скільки глини перемісили і скільки лампачу переробили.

Отож, дорога редакція, я дуже прошу вашого содействія в тому, щоб я попала за кордон. Я на все согласна і все буду робити, що мені накажуть, бо сил в мене вже нема терпіти тут такі їздівательства над людиною, цярпати дійки у колгоспних корів, а тут іще і чоловік лежачий, якщо не спить, то п'яний, а якщо не п'яний, то спить. Не думайте, що я якась лінтяйка там, вся кімната в мене похвальними грамотами увішана за мій старательний труд, і председатель завжди мною був задоволений, а бригадир так той бувало не нахвалиться: «Марія, у тебе ж золоті руки», — говорив він. І то чистісінька правда, бо стількох безнадійних бичків, від яких уже всі відмовились, я брала на свої руки і доводила їх до пуття, що вже й з рахунку збилась, а вдячності тобі ніякої. Ні, брешу, одного разу на жіноче свято чи то на Перше травня подарували мені флакончик духів. «Красная Москва» називались.

Тепер трішки для знайомства опишу себе. Незважаючи на свій вік, я виглядаю на

НИЦІ

В УКРАЇНІ

Всі сто і не вірте ви отій комірниці Шурці, то ваги її брешуть, і вона сама така. Забула, мабуть, як ото її чоловік в коморі застукав. Каже: «То ми сімена на сівбу відбирали». Кому вона мізки вправляє? Чи ми не знаємо, які бувають сімена. Якщо ж то були справжні сімена, то навіщо ж тоді штани знімати і голяком бігати по коморі? Про руки я вже свої говорила, ну, і все інше у мене теж на місці і в справному стані. Так що посилайте мене за кордон, не пожалкуєте, і якогось гостинця і вам звідти привезу, і тамтешні люди будуть мною задоволені, а якщо залишусь тут, то цей кровопивця скоро всю кров з мене вип'є. О, зашевелився вже, мабуть, почув, що про нього тут йдеться. Щось шепоче... Просить похмелиться. Щоб ти гарячої смоли напився.

До побачення. Жду ответа, як соловей лета.

Марія Попудренко.

(Записав Володимир Шарик)

ОЦЕ ВЕЧЕРЯ!

Їдять і п'ють у всьому світі. А от задоволення дістають різне. Звичайно, багато що залежить від якості продукту, але не менш важливу роль відіграє те, як обставити процес наповнення шлунку.

Зрозумівши цю просту істину, механізатор широкого профілю Степан Середенко влаштував на честь доярки і коханої дівчини Марії Простопчук досі небачену вечірку. З зарплати, яку нещодавно виплатили в рахунок жовтня 1997 року, він виписав з Японії спеціальну гейшу, розклав її, голісіньку, на столі у світлиці баби Одарки, на гейші сервірував сало та ковбаси і запросив до вечері найближчих друзів. Проте Марійка, навіть не підійшовши до столу, гайнула з хати. За нею — всі інші дівчата....

Вечеряли самі хлопці — разом із головою колгоспу П. І. Хворостяним (на фото він унизу праворуч), який саме нагодився. Поїли усе, ще і «тарілку» гуртом вилизали.

Японці, дізнавшись від гейші про Степанову витівку, прийшли у захват — тепер усі найрозкішніші ресторани Японії сервірують столи так, як у нашому селі Апостолове. І кожен з них платить С. Середенку немалі гроші за використання його ідеї.

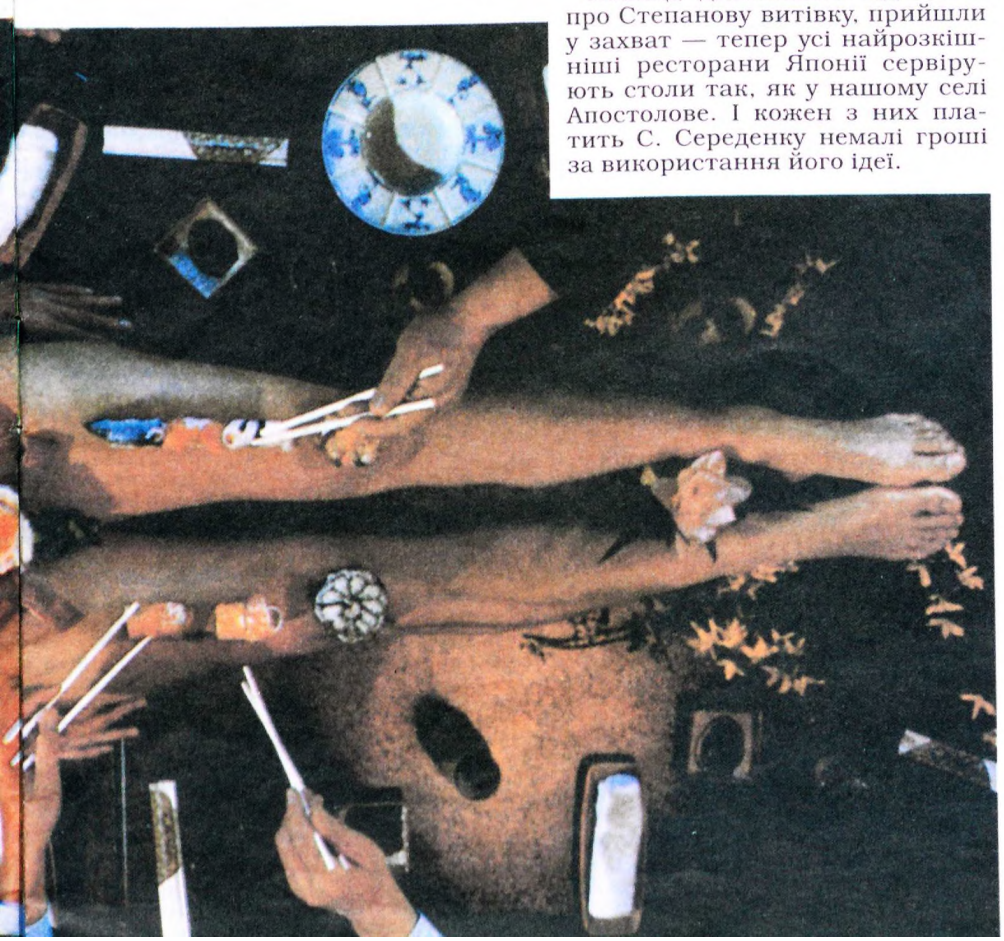

ПРИВІТ З ГВІНЕЇ

Газета для гомосексуалістів «Усе про чоловіків», яка колись виходила у США, одного разу надрукувала фотографію тубільця з Нової Гвінеї. Він позував абсолютно голим, лише його величезний прутень був прив'язаний до живота тоненьким шнурком. Так от: голівка пеніса майже сягала пиптиків на його грудях!

КРАСЕНЬ СЕМ

1991 року американський сексолог Гері Гріффін записав свідчення одного уролога з південно-західного Тихоокеанського узбережжя ще про одного сексуального цезаря. Йдеться про хлопця на ім'я Сем, студента підготовчого відділення медичного факультету. Він з семирічного віку страждав через невихід у мошонку одного яєчка, і сімейний лікар призначив хворому ін'єкції тестостерона. Цей гормональний препарат, звичайно, допоміг, але і значною мірою сприяв надто активному розвиткові чоловічих фізичних характеристик. У 23 роки він мав зріст 190,5 см, важив 113 кг, а його гігантський член у незбудженому стані сягав 32 сантиметри у довжину і 18,5 — по колу. Сем дозволив лікареві виміряти пеніс у стані ерекції. Врешті-решт з'ясувалося, що його довжина збільшилася до 35 сантиметрів, а по колу — до 22!

Розуміючи, що перед ним унікальний випадок, лікар вирішив направити повідомлення про нього до урологічного журналу. Він також зробив малюнок цього унікального пеніса в натуральну величину, для чого йому знадобився аркуш ватману розміром 53 х 53 см. Коли лікар передав свій малюнок художникові журналу, той, побачивши гіганта, аж зі стільця впав.

ПОДВІЙНА РАДІСТЬ

Цікавий знімок опублікував свого часу відомий журнал «Нешнл Інквайєр». На ньому був зображений джентльмен з довжелезним язиком, висунувши який той діставав до середини грудей. На жаль, автори забули нагадати, що цей феномен мав ще і пеніс неймовірних розмірів, який, за словами сексолога Гері Гріффіна, у спокійному стані сягав 35 сантиметрів. Завдяки таким природним даним цей чоловік легко міг робити самофеляцію (феляція — оральна стимуляція чоловічого статевого члена).

ХОБОТ ДАЙВА

1983 року Гері Гріффін познайомився з майстром по ремонту комп'ютерів на ім'я Дайв. Цей високий, повнуватий чоловік років п'ятдесяти мав величезний, розміром з руку, необрізаний член. Довжина його була 38, а по колу — 20 сантиметрів. Дайву досить злегка нахилити голову, щоб самому собі попестити губами пеніс. Усю нижню білизну і штани йому шиють за спеціальним замовленням, щоб було куди вмістити те, що нагадувало хобот слона.

Для більшої доказовості сексолог зробив з Дайва кілька фото.

НАЩАДОК ГАРГАНТЮА

Кілька років тому доктор Гері Гріффін дослідив турка, якого визначав для себе, як нащадка Гаргантюа. Він мав зріст понад два метри, важив майже 125 кілограмів і був озброєний добрячою «палицею». За словами правовірного мусульманина, жодна з чотирьох дружин не могла його сексуально задовольнити.

Руки сексолога тремтіли від здивування, коли він шукав у портфелі стрічку для вимірювання збудженого красеня. Новоявлений Гаргантюа мав кілка довжиною 36 сантиметрів.

ДИКА М'ЯТА

Маленька повість

Валентин ЧЕМЕРИС

Фото Сергія КОВАЛЬОВА

Василько тихо ненавидів свою молоду мачуху.

Рідна мати померла, як Василькові ледь виповнилося десять років. Батько не довго й повдовів — навіть положеного року не витримав удівцем, бо ще й ноги покійниці, казали, не охололи, як він удруге оженився. І кого привів до хати? Дівчисько, свою вчорашню ученицю (батько був учителем і непоганим, бо його навіть мали висувати на звання Заслуженого, а тут отаке!). Звали її Ганною. А втім, яка вона Ганна? До Ганни їй треба було ще рости й рости, а радше щось таке собі — Ганнулька. Батькові було вже за сорок, його новій дружині — сімнадцятий ледь проклюнувся.

— Вона ж усього на шість років старша за твого малого сина! — совістили батька. — Ну якою вона буде йому матір'ю, бодай і нерідною?

— Досить того, що вона буде мені дружиною, — одказував батько. — А Василька кривдити не дам. Та й Аничка його не зобидить...

Ганну він звав дивно, принаймні не по-тутешньому — Аничкою. І це теж дратувало Василька, бо маму батько так лагідно не називав. Просто звертався до неї на «ти» — і все. І тому Василько з першого ж дня тихо зненавидів свою молоду мачуху.

Родичі покійної мами, ображені, що батько й року не повдовів (а втім, він з ними й за життя небіжчиці не знаходив спільної мови), здійняли гвалт: «Учитель женився на своїй учениці?! Що діється у школі?.. Чого там навчають наших дітей?!» — розіслали у всі кінці святе своє обурення. Як на лихо, батько був ще й класним керівником десятого «а», того самого, у якому навчалася Ганна-Аничка.

Сувора комісія з району не забарилась і замість звання Заслуженого пришила батькові аморалку та винесла вердикт, що оскарженню не підлягав: «Не має права носити почесне звання педагога».

— Не маю, то й не маю. — Батько стійко зносив негаразди, що посипались на нього зусібіч. — Але Аничку не кину і нікому її не віддам — хоч розпинайте мене, хоч четвертуйте! Може, це моє і єдине, і останнє щастя у цьому світі.

І пішов у колгосп бригадиром.

Материні родичі хоч і відсвяткували напівперемогу, але не вгамувались і затято налаштовували Василька проти мачухи. Тож хлопець не звав Ганну матір'ю, як велить сільська традиція, а звертався до неї тільки на «ви». Або й взагалі ніяк. Батько зітхав, переживав, а ось юна мачуха вдавала, ніби нічого й не завважує, а лагідно звала свого пасинка Василечком. Батько й тому був радий.

«Мале — дурне, — думав про сина, — а виросте — зрозуміє мене. Та й невідомо, як у нього колись складеться особисте життя і де він шукатиме свою Аничку і своє щастя?»

З новим одруженням батько аж помолодів. Аничку так уже беріг та шанував, що ледь чи не на руках її носив. У село тоді завітала золота осінь, повна нежаркого тепла, павутиння та сумовито-прощальних барв. Дерева стояли багряні. Над Інгульцем галасувало, збираючись у вирій, птаство. Батько, повертаючись з роботи, щовечора приносив додому то білі айстри, то червоні жоржини, то хризантеми чи інші які осінні квіти. А то назбирає різнобарвного листя для своєї Аничка (так ніби його на обійсті немає), принесе, і радуються вони йому, як діти. Жінки їй аж заздрили: вона, казали, у нього й не жінка, а ніби заморська лялечка... (А з матір'ю за її життя так, бувало, й гиркався — це Василько пам'ятав і тому вперто ненавидів мачуху.)

Але пожили вони в злагоді та любові не довго, років зо три, як батько негадано загинув, коли йому не виповнилося й піввіку, — розбився на машині. Їздив він на старенькій, давним-давно списаній в колгоспі «Победе», в якої то те виходило з ладу, то те, і, як завжди, в непідходящий момент. Поїхав він якось у район, на трасі квапився, а гальма й відмовили. Ще й кермо заклинило...

І залишився Василько удвох з мачухою, яку все так само тихо ненавидів. Минав йому тринадцятий рік, і ходив він у сьомий клас. Уже тоді зрівнявся зростом з мачухою і невдовзі почав її потроху, але впевнено обганяти, витягуючись в стрункого підлітка. Мачуха в день загибелі батька як запнулася чорною хусткою, то, здається, так ніколи її й не знімала — принаймні в іншій хустці чи з непокритою головою він її не бачив аж до десятого класу.

Батька йому було страшенно шкода, він часто плакав, згадуючи його. Плакала й мачуха. Іноді вони журились удвох, і Василько дивувався, що мачуха не така вже й погана, як йому торочили материні родичі. Принаймні за батьком вона жалкувала щиро, і Василько чи не вперше — і чомусь аж ревниво — завважив, що батька вона, попри різницю у віці, теж щиро любила.

— Як же тепер жити будеш, кругла сиротино? — бідкались родичі. — Виживе тебе мачуха з хати, попідтинню підеш!

Але мачуха й не думала виживати з хати пасинка, отож родичі вирішили вижити її. Навіть ходили в сільраду до головихи, вимагаючи, аби та «по закону» витурила мачуху. Одначе головиха — в селі її шанобливо звали тіткою Федорою («Тітка Федора сказала...» — і це для всіх був закон), жінка взагалі крута, але справедлива, рішуче стала на захист мачухи.

— На хату і збіжжя Ганна має однакові права з пасинком — вона була законною дружиною його батька, я їх сама розписувала, хоча й не радили мені того робити, як зчинився скандал... — Тітка Федора запалила добрячу цигаряку — вона затято палила, — затяглася, закашлялась. — А пасинка свого Ганна не зобижає — в мене з цього приводу точні дані. Турбується про нього, як про рідного, — розвідка моя пильно працює. А ви поменше до них совайте носа!

— А як мачуха вийде заміж — молода ще? Чи бахура-полюбовника знайде та почне гуляти — не буде тоді Василькові місця!

— Ось як пасинкові місця й справді не буде — тоді й приходьте.

Мачуха заміж удруге чомусь не квапилась, хоча й молода та гарненька була, бахура не заводила і навіть залицяльників не мала. Тоді материні родичі зайшли з другого кінця — вирішили забрати Василька до себе. Але мачуха несподівано їм на переп'ят стала.

— Доки Василечка не поставлю на ноги, нікому його не віддам!

Сусіди їй співчували:

— Нащо тобі чужий хлопчина? Хай беруть. Самій ще треба на ноги спинатися.

Мачуха, поливаючи квіти, — а їх у дворі й попід тином було! — вперто своє гнула:

— От удвох і будемо спинатись. А покину Василечка — перед пам'яттю його батька совісно буде.

Тоді родичі почали Василькові нашіптувати:

— Яка вона тобі... рідня? На мачуху — і то не схожа!

І це була правда, в цьому Василько й сам якось переконався. Одного разу їхній класний керівник скликала батьківські збори. Зібралися здебільшого матері. Прийшла і Василькова мачуха, скромненько сіла збоку. Коли верталися зі зборів, Василько мовчав та сопів усю дорогу, а вже удома буркнув:

— У всіх матері як матері, а ти в мене (тоді вперше звернувся до неї на «ти») така... — Не міг дібрати потрібного слова.

— Яка ж це я, Василечку? — аж похолола мачуха. — Хочеш сказати, що я тобі не рідна?

— Та ні, ти мені як рідна. — У неї вперше, відколи загинув чоловік, затеплилося біля серця. — Але все одно на матір не схожа!

— Ой, Божечку ж... А на кого я схожа?

— На... на дівчину! — випалив він.

Мачуха засміялась — теж уперше після загибелі чоловіка, — та дзвінко так, молодо.

— Ти... чого? — здивувався пасинок. — Що я смішного сказав? Дядько Кіндрат он дивувався: ти, каже, для матері несо... несолідна!

І все ж Василько ще й тоді ненавидів (але вже ледь-ледь) свою мачуху — тепер уже й сам не знаючи чому. Хіба що за звичкою. Бо відчував, що мачушине серце — добре. Вона його ніколи не кривдила, більше того — балувала. Тільки й чув: Василечку, Василечку... Або вранці: «Поспи ще, Василечку, твоє від тебе ніде не дінеться». Найсмачніше тільки йому: їж, Василечку, їж... І ласощі вдома ніколи не виводилися, як і рум'янець з Василевих щічок. Одягала його справно, першого вересня до школи неодмінно йшов у новому — навіть за життя батька такого не було. Тож подумки він уже й простив батькові його одруження з Аничкою. За мачухою відтавав душею, але все ще по інерції її ненавидів. Аж сам дивувався: і чому він ненавидить мачуху? Щонеділі вона ходила на кладовище до могили батька — сумувати. З якихось пір Василь почав до неї приєднуватись. На кладовище йшли мовчки. Мачуха, як завжди, в рясній спідниці, — такі старомодні в селі носили тільки тітки вже в добрячих літах та баби, — в кофтині з довгими рукавами, хустка, як завжди, низько насунута на лоба. Ходила чомусь, опустивши голову. Ні з ким не говорила, тільки кивала стрічним і далі йшла — самотня, неприкаяна, нікому, здавалося, непотрібна. В такі хвилини Василькові аж шкода її ставало, але він гнав від себе жалість, аби й далі тихо ненавидіти мачуху.

Посидять біля могили батька і чоловіка, пожуряться кожне про себе, мачуха покладе біля пірамідки жменьку карамельок, що їх в останній час перед загибеллю батько любив смоктати — відвикав від цигарок. Потім навідувалися на могилу мачушиної матері (її не стало, як Ганна перейшла в десятий клас), заходили й до вічної домівки Василевої мами. Мачуха зітхала: «Ой, Василечку, скільки вже в нас рідних могил!..» І обоє зажурені та замислені недовговічністю людського життя та суєтою суєт, поверталися додому — відвідування рідних могил їх ніби зближувало.

Довгоногий, рослий Василько, як завжди, ступав широко і швидко, — як молодий лелекун, — і маленька мачуха, аби встигати за ним, мусила дріботіти поруч. Василько ставав (особливо після восьмого класу) нічогенький із себе — русявий, сірооокий, лице, як намальоване, — тож з-за того чи того тину на нього вже задивлялися дівчата і прискали сміхом. Не знаючи, як привернути парубкову увагу, шпурляли в нього грудочки, а потрапляли чомусь у мачуху. Мачуха посміхалася, хитала головою, а Василько червонів і щось бурмотів. Мачуха й сама іноді кидала на нього швидкі погляди, і їй приємно було, що цей гарний хлопець — її пасинок. Василько вже почав і сам задивлятися на дівчат. Того літа він уже потроху підпарубковував — якщо так можна назвати його кілька виходів увечері на вигін, де збиралися трохи старші хлопці та дівчата. Уже друге літо під час канікул він працював у колгоспі — копійчина в них завжди була не зайвою. До осені, коли Василько мав іти в дев'ятий клас, він витягнувся, ніби аж подорослішав і вже був схожий на юнака. Сильний був, усе в його руках спорилось, і роботи він не цурався. Мачуха працювала (після загибелі батька) на молочарні, від неї пахло молоком, і це подобалося Василькові, бо так ніхто не пахнув, як його мачуха. Мали вони в господарстві й свою корівчину, порати її було обтяжливо, але мачуха тримала: «Василечко любить молочко».

Коли на людях вона переважно мовчала, то вдома, як вони лишалися удвох, наче змінювалась і, надолужуючи прогаяне, без угаву гомоніла — голос у неї був милий, дівочий і чомусь дуже подобався Василькові. Хлопець аж сердився — материного голосу не пам'ятав, а мачушин, бач, подобався, ба навіть хвилював його. Тому він здебільшого відмовчувався, поспіхом їв і хутчій зникав на своїй половині — хата їхня, ще Василевим дідом збудована, була поділена на дві половини, більшу і меншу. У світлиці жила мачуха, у меншій — він. Щонеділі до них приходили родичі покійної матері. Власне, приходили до Василя, онука свого. Мачуха знала це, але завжди гостинно накривала стіл, припрошувала: «Чим багаті, тим і раді». Родичі демонстративно її не помічали і за стіл, звісно, не сідали. Причитували над Василем: «Ой, нещасна сиротино, до чого ж вона тебе довела!»

Мачуха потім тихо плакала на своїй половині.

А якось Василь — після чергового причитання про «бідолашну сиротиночку», — не втримавшись, зірвався:

— Чого ви сюди ходите плакати, плакальники нещасні! Мені тут добре, не ходіть сюди голосити!

— Свят, свят! — позадкували родичі. — Це вона тебе проти нас налаштовує, вона...

Мачуха, коли родичі пішли, м'яко дорікнула пасинкові:

— Не треба було з ними так, Василечку. Вони все ж таки рідня твоєї мами. І твоя теж. Та й розуміти їх треба: невістка — чужа кістка, а я для них ще гірша.

— Але для мене ти — найкраща! — вихопилося в нього.

Мачуха враз посвітліла й погарніла, і Василько навіть подивувався:

як це може жінка так засяяти від якихось слів? До того він звертався до неї лише безликим «ти», а то якось — уже ходив до дев'ятого класу — в нього вихопилось:

— Аничко...

Мачуха ледь не спіткнулася, почувши те. Перепитала:

— Як ти мене назвав, Василечку?

— Аничкою... — розгубився він. — А що? Не можна?

Мачуха раптом почала безгучно плакати, але сльози її чомусь були світлими. Підкоряючись якомусь досі незнаному почуттю, Василь підійшов до неї і несміливо погладив її по плечу.

— Ну чого ти, Аничко? Я ж не хотів тебе образити.

— Знаю, але... Не зви мене так більше, Василечку.

— Чому?

— Тому, що так звала мене тільки одна людина у світі — твій батько.

— Ти його й досі... любиш? — червоніючи, запитав він.

— Не треба тобі про це питати, колись сама скажу. А те ім'я, яке ти назвав, хай назавжди залишиться для нього. Зрозумів? — Василь кивнув, вона витерла сльози кулачками (Господи, як у ту мить Василеві захотілося самому їй витерти сльози — ледве стримався). — А ти мене зви... Ну, хоча б...

— Ганнусею? — вихопилося в нього. — Ганнусенькою. Можна? І так буду тільки я тебе звати — у всьому світі.

Мачуха всміхнулася крізь сльози і вперше відкрито подивилася на пасинка, подивилася, як жінка, — це він збагнув, хоч і недосвідчений був у таких справах. В її гарних вологих очах було щось таке незбагненно-сміхотливе, що Василь раптом зашарівсь і втік до річки. До вечора блукав попід вербами, і в нього теж на душі було щось таке, чого він і сам збагнути не міг. І куди не глянь, а перед ним усе зринали її зажурені очі — такі гарні і такі сумні. І такі рідні. «І як би їй той сум розвіяти?» — думав і нічого не міг придумати.

Тієї осені чи не вперше почав її ревнувати — ще по-хлоп'ячому. Якось вони йшли з крамниці, куди ходили по сіль, а чоловіки, як на гріх, почали на неї задивлятися. Василь на мачуху й накотився.

— Чого вони на тебе... витріщаються? Ти ж не на виставці.

— Та що ж я їм — забороню? — зашарілася мачуха.

— А ти — заборони! Хай не дивляться. Ще зобидять тебе.

— Я рада, Василечку, що ти мене, певне, вже захистиш. Але... Вдовина доля — то надто тяжко, Василечку. Колись мені все одно доведеться шукати пару — не вік же вдовою бути.

— А ти — почекай!

— Чого... чи кого?

— Я виросту і...

Вона спіткнулася, полохливо на нього поглянула й проказала:

— Ходімо, жартівнику, швидше, бо дня мало залишається. А нам треба сьогодні впоратись і заквасити огірки, бо вже почали жовтіти.

Минув рік. Влітку сіножать у заплаві Інгульця колгосп поділив між власниками корів. Припало невеличке угіддя й мачусі. Ні світ, ні зоря у суботу вона розбудила пасинка.

— Усі йдуть косити, бо трави перестояться. Ходімо й ми, Василечку, а то не знаю чим узимку й годувати Лиску.

Василь закинув батькову косу на плече, мантачку сунув за пояс, на голову ще дідового бриля напнув, мачуха прихопила вузлик з обідом та водою, граблі, — і вони вирушили. Вулицями вже прошкували косарі з косами, жінки з вузликами та граблями. Мачуха приєдналася до жінок. Ті до неї жалісливо:

— Ти така тендітна, Ганно, та молоденька, чи й укосиш?

— У мене вже косар виріс, — мачуха кивнула на пасинка, який пристав, звичайно ж, до дядьків.

— Вигнало хлопця, — подивувались молодиці. — Скільки ж це йому?

— Шістнадцять, сімнадцятий почався, — охоче відповіла мачуха і з гордістю додала: — Цієї осені у десятий клас іде. Так росте, що й штанів не настачиш.

— Мабуть, і в штанах у нього вже дещо є? — пирхнула тітка Христя, взагалі добра, тільки надто велелюбна жінка, тричі розлучена, що її в селі — позаочі, звичайно, — прозивали курвою; але вона на те не ображалась: яка є, казала, така і є. Комусь же й курвою треба бути... Не всім же святими. А я така, люблю повеселитися, особливо з чоловіками... А сказавши, насмішкувато на мачуху подивилася. Та так, що мачуха, не знаючи, де дітися, ще нижче насунула на лоба хустку, а кінці її туго підв'язала під підборіддям.

Ділянка мачусі дісталася не краща від інших, але, спасибі, й не гірша — було що косити Лисці на зимову поживу. Понад берегом, як і у всіх, — осока, лапате татарське зілля, рогіз, водяний перець, а подалі від Інгульця та де не болотяно, стіною пішли тонконіг, мітлиця, перстач — трави стояли густі, щедрі, так і просилися під косу. Цвіла конюшина, там і там біліла любка, яскріли крихітні гвоздички, жовтіла калюжниця, і Ганнуся заохкала, нахиляючись ледь чи не над кожною квіткою. Та Василеві було не до лірики, косив він, як добрий дядько. Ручку вів широку, коса аж співала в його міцних руках — вжик, вжик... Помантачить лезо, витре лоба і знову — вжик, вжик. Лише в обід, як сонце підбилося високо над головою і добряче припікало, вона таки умовила свого косаря відпочити й заодно пообідати.

Василь сунув косу в прибережний верболіз (це щоб мачуха не обранилась, бо, як дівча, бігає всюди — то за квітками, то ще за чимось — малою не набігалась, чи що?) і гайнув до річки. Шубовснув з берега, поплавав наввимашки і повернувся свіжий та бадьорий — з чималим пуком білого латаття, званого в селі маківками. Тицьнув мачусі: це тобі, мовляв.

— Ой... — мачуха взяла квіти і сама розквітла, і дивилася на Василя такими очима, що той ладен був усі квіти позривати і їй піднести. На сусідній ділянці жінка те загледіла і на свого чоловіка накотилася:

— Бачиш, як оно пасинок за мачухою вхажує, а ти так коло жінки не упадаєш. Від тебе й квітки не діждешся.

— Та рви скільки хочеш, — відмахнувся дядько. — Їх тут до гибелі.

Сіли під вербою обідати, мачуха розв'язала вузлик, прослала чисту полотнину на покосі, виклала на неї сало, варені крашанки, кільце ковбаси, поставила горнятко вареників з капустою. Підсовувала Василеві.

— Їж, косарику, їж. Тепер мені легше, маю вже поміч.

Він їв з апетитом, як і працював. І це їй подобалось.

— Тобі б заміж вийти, Ганнусю, — раптом сказав він і пильно на неї подивився поглядом, що її бентежив. — Батька не повернеш, допоки ж тобі бути самій?

— Як тебе оженю, тоді вже й про себе подбаю.

Їй стало не по собі від його відчайдушного парубоцького погляду. Опустила очі і звично насунула на лоба хустку — руки її чомусь тремтіли. Квапно проказала:

— Полеж, Василечку, в холодку, доки спека спаде. Зараз на сонці пекло, під вечір докосиш.

Василь ліг голічерева на покосі під вербою, насунув на лице бриля і ніби заснув. Мачуха тихесенько сиділа поруч. Але задушно було навіть у холодку, отож вона зняла кофту й, лишившись у маєчці, розпустила вузол на потилиці, розчісувала своє довге, хвилясте волосся, що розсипалося по плечах. І раптом загледіла, що Василь пильно на неї дивиться з-під бриля. Миттю схопила кофтину та хустку, але він рвучко сів і взяв її за руку — міцно, вона й покорилася його силі.

— Не треба. Я тебе ще такою не бачив.

— Якою... такою?

— Лепською та гожою. Ти як дівчина на виданні... — Він не зводив з неї вже чоловічих хмільних очей, у яких почав зароджуватися гріх. — І чому я раніше тебе не бачив такою?

— Куди тобі було раніше, ти ж тільки дев'ятий клас закінчив.

Ні запинатися не стала, ні кофтини надягати. Сиділи, позиркували

одне на одного, мовчали. Карі очі в неї були такі глибокі, що коли Василь задивлявся у них, то почував себе так, ніби потопає. Батько за неї і школою пожертвував, і всі гоніння стерпів. Недарма ж казав, що тільки з Аничкою щасливий, — у ту мить Василь навіть позаздрив мертвому батькові, якого вже пам'ятав наче крізь затуманену призму. Але нарешті зрозумів його: «За таку, — подумав, — можна все віддати».

Не втримавшись, рвучко хитнувся і ткнувся губами в її губи, що, певно, мало означати поцілунок. Вона відсахнулася з несподіванки, а тоді дзвінко розсміялась, блискаючи рівними білими зубками. Ближчі сусіди звернули на них увагу, жінки перезирнулись.

— Чого це вона зайшлася? Не анігдоти ж він їй розказує?.. А мо', вони... Мачуха тільки трішки за пасинка старша, а він уже парубок, його вже до дівчат, як джмелика до квіток, тягне.

Василь докосив ділянку, як уже всі косарі пішли із сіножатей. Витер лоба затиллям долоні, косу — жмутом трави. Сонечко вже лаштувалося до заходу, в білому світі стояла незаймана тиша. Терпко і п'яно пахло скошеним зіллям. Над Інгульцем кружляла пара молодих лелек, шукаючи собі на ніч затишної деревини.... Повний золотавого пилку барвистий джміль заплутався в мачушиному волоссі.

— Визволи його, — попросила Василя.

— Нехай, може, йому... гарно. Як і мені...

Джміль погудів, погудів Ганні щось своє, потаємне, а тоді, виплутавшись, важко знявся і полетів ночувати в конюшині.

— Давай... — дихання в парубка стало уривчастим, — скупаємось...

— А чому б і ні? — легко погодилась вона. — Напеклися на сонці, а вода зараз як літепло... Тільки не треба на мене так дивитися.

— Ганнусю... — Він ступив ближче. — Я тебе люблю.

— Ой, лихо... — зітхнула вона.

— Чому лихо, Ганнусю?

— А тому, що і я тебе... чого вже таїтися... люблю. Не знаю, як це, і коли, і для чого

ريدو

сталося... — Він ворухнувся, але вона застережливо виставила наперед руку. — А цього не треба. Як можеш стриматись — стримайся, прошу тебе. Я все ж таки твоя мачуха — яка не яка.

— Мачуха — це умовність, — раптом сказав він. — Ми з тобою не однієї крові і навіть не родичі, то чому б нам і не любитися?

— Але я колишня дружина твого батька. Ти цього не забув?

— Ні.

— Будьмо відвертими. Я його любила. Ти будеш мене ревнувати?

— Ні, бо віднині ти будеш тільки моєю.

— І рада б, Василечку, душа в рай, та... Я старша за тебе.

— Ой, на скільки там! Навіть не згадуй про це.

— Але я не дівчина, а жінка. Вдова. Та й потім... Тобі ще треба в школу доходити рік. Ні, ні. Що люди скажуть? Що я спершу батька твого... А тепер ось і... сина його.

— А онде бузьки вже знайшли собі затишне місце... — Василь кивнув на вербу, де лелекун церемонно розкланювався перед лелечкою, певно, розхвалював вербу, яку він уподобав, та запевняв подругу, що кращого місця їм годі й шукати. — Бачиш? Вони щасливі.

І ступив крок до неї.

— Не підходь... Не встою, Василечку, буде гріх. А нам не можна... Село всі кісточки нам поперемиває, і ніякі слова, що мачуха — це, мовляв, умовність, людьми придумана, не подіють. А стиду... Я й так голови не піднімаю, а тоді й зовсім хоч з хати не виходь. Шукай собі дівчину, ти молодий, гарний, добрий... Ти гідний не жінки, а юної незайманої дівчини. І... і вважатимемо, що цієї розмови між нами не було. Ходімо купатися, мій любий пасинку. Це теж, до речі, умовність — пасинок. Ми з тобою справді і не родичі, і не однієї крові. Я всього лише колишня дружина твого батька. Але годі, пора й додому збиратися, скоро Лиска прийде з череди, а нас немає. Нумо хутенько обполіснемося — ти на цьому бережку, а я отам, за калиною...

Василь подивився на полум'яний кущ калини, за який пішла Ганнуся, і почав квапно роздягатися. Вода здавалася гарячою — хоч насправді такою не була. Василь купався і не відчував, що купається. Тіло пашіло. Червоний кущ калини аж магнітом до себе притягував. За калиною в прибережжі чулися сплески, задоволений сміх — то Ганнуся розкошувала в річці. Гучно, аж луна котилася.

Василь вийшов з води і, не зводячи очей з червоної

калини, як заворожений пішов до неї. Мачуха саме збиралася виходити. Її волосся було закручене на потилиці у вузол, руками вона витирала лице й сміялася. Ось з'явилися над водою її округлі плечі, руки, невеличкі груденята — білі-білі, певно, не цілувані сонцем, бо вся вона засмагла, — далі живіт з пупком. Ось вигулькнув між стегнами чорнявий лобок (трусиків на ній не було), і вся вона вийшла з води, руки до неба звела, потяглася — млосно, бентежно. Прийшла до калини, де на зеленій траві біліло її вбрання, присіла і взялася рукою за одяг. З другого боку за нього взявся Василь. Стрілися сполошеними поглядами, розгубилися, а тоді почали зводитись. Ганнуся, впустивши вже не потрібний на ту мить одяг, однією рукою прикривала груденята, другою — своє лоно.

— Василечку... — шепотіла і *хотіла*. (Хотіла! Це навіть він, недосвідчений у таких справах, відчував.) — Що ти... надумав?

На її грудях, на животі, на стегнах грав червоний полиск калини.

Не тямлячи, що робить, нічого не усвідомлюючи, а підкоряючись лише якомусь правічному інстинктові, Василь підхопив Ганнусю на руки — тіло її було прохолодне, свіже і наче аж дзвінке. Йому паморочилось у голові, в очі сяяла червона калина при березі. Майже засліплений нею, він поклав Ганнусю, покірну й притихлу, на одяг і невміло, незграбно, але важко навалився на неї своїм молодим, тугим та спраглим тілом і почав виструнченим, задерев'янілим аж до млосного болю прутнем тикатись їй то в низ живота, то в стегна, то знову в лобок, а того, що гарячковито шукав, все ніяк не міг знайти...

Вона, рятуючи його молоде самолюбство й водночас допомагаючи йому, розсунула ноги й підвела низ живота та промежину навстріч його плоті, та було вже пізно. Він, тільки-но торкнувшись її зволоженого живчика, раптом затремтів, звиваючись, і відчайдушно застогнав...

— Оце й... усе? — не йняв віри. — За віщо мені... таке?

Чого-чого, а подібного конфузу він ніяк не сподівався, тож ураз порвавсь, аби втекти світ за очі від негаданої ганьби, найлютішої ганьби для чоловічого роду. Розгубилась на якусь коротку мить і сама Ганнуся, бо досі в її невеликому любовному досвіді такого не траплялося. Але спрацював інстинкт жінки — рятувати коханого. І вона встигла його перехопити, притисла до себе. Але й самій треба було рятуватися від розгубленості, тому вдалася до жарту:

— Ти... к-куди це? Не годиться тікати з поля бою. Та ще молодому воякові... Будемо разом викручуватися. — І в самісіньке вухо йому гаряче й безсоромно зашепотіла: — Не панікуй, мій любий хлопчику. Ти просто перехвилювався, от передчасно й «згорів». Я чула від жінок, що в юнаків, які вперше це роблять, таке іноді трапляється. Це навіть добре.

— Та що ж тут... доброго? — У Василя навіть голос занепав.

— А те, що вдруге тобі вже буде спокійніше. Так, як і треба. Без поквапу й гарячки. Ти ж молодий і здоровий. Не встигнеш і подумати, як твоє... е-е... причандалля знову буде напоготові, — сміялася так тихо, ніжно, лагідно, що він аж наче прилип до неї, і йому з нею вже не було ані соромно, ані страшно. — Давай краще цілуватися, коханнячко моє.

— І я тебе кохаю...

— А більше нам нічого й не треба. Все інше прийде саме собою.

Обхопила його руками й стегнами щільніше, гарячіше, потяглася до нього напіврозтуленим ротом, і він, впиваючись губами в її губи й ловлячи кінчик її язика, потягнувся руками до її пухкеньких сідничок, хапав їх п'ятірнями; і за мить вона відчула, як щось велике, тверде й гаряче вперлося в неї, шукаючи того, досі незнаного йому в жінки, для чого, власне, визріло й готувалося усе дотеперішнє життя.

— Ой, Василечку! — прошепотіла вона у захваті. — Та в тебе там справжня жіноча мрія. З таким добром тільки й козакувати!

Взялась рукою за його чимале «причандалля» (бо він знову почав знетямлено тицятись, але все не туди, куди треба), допомогла йому — вперше-бо хлопець заходився біля такого діла, стає мужчиною, тож треба показати йому, недосвідченому, бодай і навпомацки.

— Оце, Василечку, те, що ти шукаєш... Що тебе чекає. Тільки заспокойся, я тобі віддалася і згодна на все...

Її голова лежала на дикій м'яті, холодний пряний дух якої дурманив його, він цілував її, а листочки м'яти потрапляли йому до губ, і здавалося, що вся вона пахне дикою м'ятою.

«Так ось що буває між чоловіком та жінкою?» — дивувався він, коли увійшов у її лоно, — дивувався і ніяк не міг надивуватися. І радів, що невдовзі вона почала під ним млосно-судомно стогнати, тремтіла й притискувала його до себе, а тоді раптом закричала... Не гучно, але з такою тамованою пристрастю, що він, двигтячи на ній, знову подивувався, і ладен був приєднатися до її крику, і не ухилявся, коли вона знетямлено, але не боляче, а якось ніжно й радісно його покусувала, і хотів, аби вона ще і ще покусувала його і так гарно під ним стогнала, стогнала, стогнала... Ніколи він і гадки не мав, що жінки можуть так прекрасно стогнати... А калина над ними полум'яніла, а вони звивалися на пахучій дикій м'яті під калиною на бережку і, пестячи одне одного, віддавались одне одному до самозабуття...

Коли поверталися до села — він з косою за плечима, вона з граблями та букетом лугових квітів, — у обох в очах було стільки терпкого, спекотного гріха, що перед стрічними опускали очі, боячись виказати себе, а Ганнуся раз по раз насувала на очі хустку, — та хіба хустка могла їх порятувати?.. Добре, що в селі уже поралось надвечір'я, й білий день поспіхом закутувався в темну кирею. У дворі їх чекала Лиска — сама прийшла з череди, а хвіртку їй було завбачливо полишено відчиненою. Загледівши господиню, витягла шию назустріч і ображено замукала: н-ну де ви ходите? Я з пастівника прийшла, молока принесла, а мене ніхто й не зустрічає і водиці не дає... Велика біла пляма у неї на лобі — «квітка» — світилася у сутінках.

— Вибач, Лисунько, забарилися на косовиці. Але ж сіна тобі накосили — на цілу зиму вистачить. Зараз я тебе, дорога моя корівчино, і подою і попораю...

Сміючись, обхопила Лиску за шию, цмокнула її у великі вологі губи, повела до повітки, підмила їй вим'я, а тоді обв'язала голову білою хустиною, вимила руки, й невдовзі у дійницю мелодійно зацінькало молоко. Василь тим часом поклав у ясла паші, і корова умиротворено собі жувала, думаючи якусь свою думу. А молоко все цінькало та цінькало в дійницю, а Василь вперше ходив у своєму дворі хазяїном...

Минув місяць їхніх нестримних нічних любощів — Ганнуся в ті дні ходила сонна на своїй молочарні, а Василь досипляв удень на сіні в садку, а прокинувшись, лежав та ліниво хрумав яблуко чи грушу (що ближче було зірвати з гілки), мрійливо сам до себе усміхався, все ще відчуваючи на своєму тілі Ганнусині обійми, а на губах — її поцілунки. А тоді вставав, обливався холодною водою з криниці (вже навчився відчувати смак молодого життя), надягав чисту сорочку, старанно зачісувався, зазирав до люстерка, критично себе в ньому оглядаючи (теж уперше навчився заглядати до дзеркала), і йшов до Ганнусі на молочарню — просто так забігав, придумуючи привід, аби зайвий раз її побачити, бо до вечора довго було чекати. Вона це розуміла і квітла, а Василеві було хороше на неї дивитися — гарненьку, стрункеньку, в білому халатику і білій косинці, так привабливо вив'язаній за всіма правилами гігієни біля молока. Якось забіг навіть з квітами, білосніжними айстрами, тицьнув, зашарівся. Ганнуся теж зашарілася, сховала в квітах лице й дивилася на нього з-під квітів захоплено — як дивилася! А він навіть кілька поетичних рядків, десь вичитаних, виголосив (до того ніколи не помічала в нього потягу до поезії):

Вже червоніють помідори
І ходить осінь по траві,
Яке ще там у біса горе,

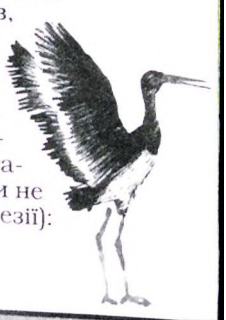

Коли серця у нас живі.
Високі айстри, небо синє,
Твій погляд милий і ясний...

І Ганнуся кілька днів перебувала під враженням і від квітів, і від поетичних рядків Максима Рильського, відкриваючи для себе досі незнаного — виявляється, досі незнаного! — свого Василечка...

У ті дні Ганнуся нарешті скинула осоружну, вже й вилинялу хустку і ходила простоволоса, збираючи коси у вузол, а коли й розпускаючи їх по плечах, і сільські донжуани — молоді й підтоптані — вже почали по ній пристрілки. Замість рясної довгої халайди (як вона сама називала своє вбрання) почала носити коротенькі спідниченьки — було на що подивитися! Вони ледь прикривали стегна і, коли мачуха йшла, похитуючи стегнами, Василь її ревнував до всіх і вся; але Ганнуся тільки ліниво-млосно, як сита киця, потягувалась. Тепер вона дивилася на всіх відкрито, навіть визивно, і в очах її було стільки радощів і ще чогось сластолюбно-грішного, що всі дивувалися: що це сталося з удовою покійного вчителя? В один день розквітла! Та вона, виявляється, зваблива! Не інакше, як з кимось любиться — що ж, се діло природне, жінці без любові аж ніяк не можна, сенс життя тоді втрачається, але ось цікаво — з ким? У селі всі знали про всіх, а про неї ніхто нічого не відав, і це хвилювало й збуджувало цікавість. Висловлювалися різні припущення про її таємного любчика-голубчика — пасинка поки що обминали. Але ж чи надовго? Сільська добровільна і абсолютно надійна та високопрофесійна розвідка, як і бездротовий телефон ОБС («Одна Баба Сказала»), ось-ось мали спрацювати безпомильно.

А тим часом кінчалося літо. На дротах уже збиралися по-дитячому щебетливі зграйки молодих ластів'ят, готуючись до вирію. На луках біля Інгульця журливо-прощально курликали-кричали журавлі, рани вже були прохолодними, в селі буяли осінні квіти. Одного ранку Ганнуся, проснувшись, як завжди, перша, метушливо розбудила Василя, який солодко спав, пригрівшись у неї під теплим боком.

— Василечку... — Вона була злякана. — Сьогодні ж перше вересня!..

— То й що? — сонно пробурмотів парубок.

— Тобі ж до школи треба! У десятий клас. Вставай, школярику мій, прописався у постелі мачухи та й про школу забув!

Нарядила пасинка у все новеньке, що придбала йому за літо (тільки зітхала заклопотано, що парубок так швидко росте, дивись, через рік все доведеться міняти), сіли снідати. Чай мовби й не дуже був солодкий, але Ганнусю, яка завжди любила солодке, чомусь занудило. Майнула в погрібець за квашеним огірком. Василь пив чай з медом та маслом і дивувався, що Ганнуся хрумає — натщесерце — огірок. А вона то червоніла, то блідла, то зиркала на нього винувато, то, задумавшись, ніби сама до себе прислухалася, до свого потаємного єства.

Пізно увечері, коли вони, попоравшись по господарству, пішли під душ (ще батько покійний збив із дощок сяку-таку буду з бочкою на даху) і, сміючись, пірнули під простирадло в тепер уже спільну постіль, мачуху знову занудило, і вона, ледве діждавшись кінця любощів (Василь, невгамовний, хотів ще і ще), схопилась і побігла за рятунком. Василь лежав у постелі, ліниво-сито посміювався, а Ганнуся в коротесенькій льолі ходила по кімнаті (у вікно зазирав місяць) і хрумала квашеним огірком.

— Василечку, — озвалася розгублено, — я... підхопила...

— Що? — стрепенувся він, кліпаючи віями.

— Ну... завагітніла. А це, як один казав, усерйоз і надовго. Ти маєш нагоду стати батьком.

Він спантеличено і наче аж злякано за нею спостерігав.

Ганнуся все так само ходила кімнатою і жадібно їла огірок.

— Догралися, хлопчику мій. Забули, чим любощі кінчаються. Власне, це я забула. Віддалася тобі відчайдушно. Та нічого... Перекліпаю. Я, щоб ти знав, як Бог дасть і все буде добре, дитину народжу. Мені вже двадцять другий пішов — якраз. В любові ми її зачали... Пригадуєш, Василечку, як на бережечку, під калиною, на дикій м'яті ми лежали... Ой, яка я щаслива, що в мене буде малятко... А ось як тебе уберегти? Як від тебе підозру відвести, що ти — батько?

— А навіщо треба від мене щось відводити?

— Ой, Василечку... — Хрум-хрум. — Я чоловікам тільки недобрі клопоти приношу. Батька твого через мене.... ну, за те, що побрався зі своєю ученицею... із школи вигнали. Аморалку йому приписали, а він же — святим був. Тепер ось за тебе візьмуться. І тобі аморалку припаяють, з десятого класу тебе витурлять.

— Ганнусенько, та годі тобі. Це ж добре, що в нас дитина буде.

— А поголосу буде — ой-ой! На все село. Мачуха із пасинком дитину змайстрували! — вже сміялася. — Не треба й хлібом односельців годувати — як смачну кістку, новину обгризуть. — Задумалась. — Але ж не від святого духа я зачала? До мене — це всі знають, у селі нічого не сховаєш, — ніхто не ходив, і я ні з ким не крутила оті... як їх... шури-мури... Ось на тебе й упаде неслава. Школяр із мачухою... Ой, ой, що буде, коханчику мій!

— А я всім скажу, що дитина — моя!

— Ти мусиш будь-що десятирічку закінчити. Я щось придумаю.

І придумала... У ті роки в села часто наїздили, як татарські баскаки колись на Русь за ясиром, різні уповноважені з району — не було їм числа. Все перевіряли, а здебільшого смачно пили та їли за колгоспний рахунок (ще й додому везли), а коли кого поселяли до самотньої молодиці на нічку, то й взагалі гарний звіт у район подавали, цифру, як казали, справну.

Того надвечір'я Василь, приготувавши уроки, порався по господарству в дворі, як почувся голосний Ганнусин сміх. Долинув і чийсь ситий, самовдоволений басок. У дворі вона з'явилася ледь чи не під руку з якимось типом. То був здоровий, як бугай, червонопикий, у галіфе та френчі, з витертим портфелем під пахвою чолов'яга. Василь здогадався — уповноважений.

— Це з району товариш, дуже відповідальний! — вигукувала Ганнуся так голосно, аби чули сусіди (та вони вже й визирали з-за тинів). — Буде в нас ночувати... — І до гостя: — А це мій пасинок Василечко, покійного чоловіка синок.

На пасинка приїжджий не звернув уваги, а ось інформацію, що в господині чоловік уже покійний, сприйняв із задоволенням.

— О-о, то я куди треба втрапив!..

Василь люто блимнув на уповноваженого товариша, на Ганнусю, ладний її в ту мить розтерзати (Чого галасує? Люди он єхидно позирають на них!), а вона, вибравши мить, шепнула йому:

— Упросила в конторі колгоспу, аби його ночувати до нас послали. Прости Господи, що твій гріх, Василечку, на невинну людину спишу...

...Сина — такого гарненького, міцненького хлопчика — мачуха народила у березні наступного року. В селі знову заговорили про Василеву мачуху (вперше судили-пересуджували, коли в неї почав виповнюватися живіт), пригадали, як десь приблизно дев'ять місяців тому вона приводила додому уповноваженого, як під ручку заводила у двір, як вранці проводжала за ворота, голосно сміялася — всі чули, — і навіть цмокнула того бугая із виношеним шкіряним портфелем у щоку...

Василь знав більше. Мачуха того вечора посадила уповноваженого вечеряти, накрила йому щедрий стіл, поставила сулію самогону. Василь крутився в хаті, ні на мить не залишаючи Ганнусю з тим бугаєм — а раптом полізе? Але уповноважений налягав на самогон, радий, що трапилася дурничка, а як набрався добряче, Ганнуся налила йому ще стаканяру, умовила за неї випити, натякаючи, що все, мовляв, буде якнайкраще. Уповноважений уже не в'язав лика і намагався її вщипнути за сідничку, радісно сміючись з того, що чоловік у неї покійний, — але мачуха втекла у маленьку кімнату, і там, замкнувшись із Василем, вони любилися тихенько

цілу ніч, а уповноважений, видудливши бутель, заснув за столом і хропів до ранку, ледь чи не в тарілку з салом поклавши хмільну голову...

Вранці, як уповноважений, хапаючись за голову, виповз із хати, Ганнуся випурхнула ластівкою і, аби чули сусіди, здійняла галас:

— Спасибі вам за все, товаришу уповноважений! А особливо, що не погребували нами, простими смертними, ощасливили...

Підозру від Василя було відведено, аморальність йому не пришили. Правда, один хлопець було спробував покпинити:

— Що, Василю, мачуха уповноваженятко привела?

Василь розмахнувся, злостивець відлетів на кілька метрів, перевернувся, схопився і, навіть не обтрушуючись, кинувся навтьоки, вигукуючи:

— Тю, тю, навіжений! Та я ж пожартував...

Більше ніхто з Василем — принаймні в очі — не жартував.

Мачуха напучувала:

— На людях тримайся від мене й дитини подалі. Ніби ти й ні при чім... Можеш навіть обурюватись, що твоя мачуха нагуляла...

А увечері, защепнувши двері на гачок і позавішувавши вікна, вони заходжувалися купати сина в дерев'яних ночвах. Мачуха підносила Василеві немовля.

— Візьми, Василечку, дитяточко своє на руки. Це ж твій синочок, кровиночка твоя. І моя теж. Притули його, голенького, до себе — це ж така радість...

Сміючись та цілуючись, вони купали у літеплі своє дитятко за завішеними вікнами й були щасливі, як ніхто.

Викупавши сина, укладали його спати в люлечці біля себе, співали йому колисанок, а коли маля після купелі солодко засинало, щасливі батьки так само солодко чи не до самого досвітку тішилися коханням.

Василь спокійно закінчив школу, а невдовзі його забрали до війська. Служба була нелегка, але найтяжче йому давалася розлука з Ганнусею та сином Васильком, якого він усе ще не міг назвати своїм. Листи посилав додому чи не щотижня — в селі дивувалися, чому це пасинок так часто пише мачусі? Хоча, казали інші, вона ж його після смерті батька поставила на ноги, годувала й зодягала і до війська чин-чином провела. А Ганнуся у своїх листах описувала заледве не кожний день з життя їхнього синочка: де й коли він ускочив у шкоду, забив коліно чи порвав штаненята, з ким посварився, та й який він розумненький і хитренький стає, та як на батька свого схожий — ну наче викапаний Василечко-старший! В одному з листів повідомила, що хоче продати (як він? не проти?) корову їхню, Лиску, бо важко самій, без чоловічих рук та ще з малою дитиною тримати худобу. «А молочка Василечку-меншому беру на молочарні — за копійки. А гроші, що виручу за Лиску, притримаю до твого повернення з війська — справимо тобі костюма і все інше». І кожний лист закінчувався словами: «Служи, Василечку, спокійно, ми чекаємо тебе з нетерпінням. Твої Ганнуся і Василечко-менший».

У ті роки влада запровадила моду — після закінчення служби відправляти солдат (звичайно ж, цілком «добровільно») на ударні новобудови. Або всім взводом, або хоча б відділенням. (Була ще й така затія: «Усім випускним класом — у колгосп».) Стрілецький взвод, у якому служив Василь, умовили підписати зобов'язання поїхати після демобілізації до Кривого Рогу на тамтешній металургійний завод — теж новобудову. Аби солдати не передумали, взвод ще за два місяці до дембеля повантажили в теплушку й повезли до «залізного серця республіки», як тоді величали Кривбас. Поселили хлопців у гуртожитку і зобов'язали їх працювати на будівництві домни, яка мала стати найбільшою в Європі. Про той солдатський почин розписали газети, передавали радіо і телебачення, і хлопці на якийсь час навіть поставали героями. Василь вибрав фах опалубника, хоч і не знав, будучи сільським, що воно таке. Але навчать. Головне, аби платили, бо в колгоспі — ніякого просвітку, хоч і не повертайся в село.

Погарували солдати місяць, їм видали першу зарплатню і навіть премію. Хлопці кинулись купувати собі дешевенькі костюми та інші речі, аби зодягнутися по-людському, бо у вихідні в солдатській робі ходити на танці в парк було «непрестижно».

А коли солдатам, які вже були робітниками, оголосили нарешті про дембель і видали всім паспорти, Василь метнувся на виселок біля рудника і в одної самотньої бабусі (її син колись загинув у підземці, а вона, ночуючи в літній кухоньці, здавала хату і з того жила), недорого винайняв її пенати із садочком на дві вишеньки та сільським споришем у дворі. Заплатив завдаток, відпросився у виконроба на три дні («Для влаштування особисто-сімейних справ»), накупив гостинців Ганнусі та синові, закинув за плече солдатський речовий мішок і помчав додому. Через кілька годин був у своєму райцентрі, звідти попуткою до села. Квапився селом, наче спізнювався. Ось і рідна хата, нічого не змінилось, у дворі так само рясно зеленіє як умитий (Ганнуся з криниці його поливає) зелений килим споришу, а на споришеві ганяється за метеликом білявий карапузик. Загледівши чужого в солдатській формі, малий заплакав і побіг до хати, вигукуючи:

— Мамо, мамо, дядько-солдат прийшов!..

Ганнуся вибігла у двір, підхопила малого на руки.

— Синочку, та це ж татусь твій приїхав!

Навіть не передихнувши, не привітавшись після довгої розлуки, Василь-старший випалив:

— У мене всього три дні. Я приїхав тебе просити, Ганнусю, вийти за мене заміж. Я вже відслужив. Маю роботу й непогану платню. На нас трьох вистачить. Виходь за мене, заберу вас до Кривого Рогу. Зваж: я вже не школяр, а молодший сержант. Нині — робітник металургійного заводу.

Ганнусенька, сміючись, підкинула сина вгору, зловила його в повітрі, обцілувала.

— То як, Василечку-менший? Чув, що твій татусь твоїй мамі пропонує? Руки її просить. То йти мені за твого татуся заміж?

— Іди, — раптом серйозно сказав Василько-менший. — До тата йди... — А Василеві-старшому поскаржився: — Та-а-ту, а Софійка язика пока-а-зує...

— Це сусідське дівча, — пояснила Ганнуся і недоказала, бо її губи опинилися в його губах...

Того ж дня, взявши сина, пішли в сільраду до головихи (Василь у солдатському, Ганнуся вбралася у все найкраще — як на свято. Таж свято й було.)

— Благословіть нас, тітко Федоро, на сімейне життя, — почав Василь з порога. — Як положено — іменем закону. А Василько — це мій рідний синок, тепер уже можна про це говорити. Але в мене всього три дні.

Тітка Федора була в захваті.

— А я ще тоді, як Ганна негадано завагітніла і в селі захихотіли про уповноваженого, не вірила, що то від нього. — Вона запалила свою незмінну цигарку, з насолодою випустила хмарку диму, закашлялась і провадила далі своїм грубим, майже чоловічим, прокуреним голосом. — Не така, думаю, Ганна. Та й наче сама себе зумисне обмовляє, наче від когось відводить свою вагітність, як ото перепілка пташат своїх від біди. Еге-ге, думаю, тут уповноважений ні при чім. Але ж хто тоді насправді? Ніхто до Ганни ночувати не ходив, і вона ні до кого не бігала — таке в селі не втаїш. І ось вам — вагітна. Сина народила! Не інакше, думаю, пасинок постарався, парубок уже хоч куди! А оскільки він ще школу закінчує, то й відводить, думаю, Ганна від нього, ясу пускає на іншого. Як нині модно казати — дезу. Та й сама Ганна квітнути почала. Еге-ге, думаю, підпільна любов у них. Ну, думаю, дай їм Боже!..

А тоді вже до Василя:

— Значить так, солдате, — зиркнула на його погони. — О, даруй, молодший сержанте. Я вже півсела розписала, а дітей скільки зареєструвала! То я всім у селі, як мати

громадська. І вам хочу такою стати. Отож, Васильку, як молодий, організуй квіти, шампанське, якраз у сільмаг завезли, візьми когось із однокашників у свідки, своїх і її, неодружених, і я поставлю вас на рушник у кімнаті щастя та іменем України і державною владою, наданою мені, наречу вас чоловіком та жінкою — на довгі-довгі літа. Довіку! Любов ви свою вберегли, хоч і не просто було, то живіть і далі в любові та злагоді. І дайте мені вашого синочка хоч на руках потримати — славний хлопчик. (Своїх дітей у головихи не було — чогось природа не вділила, — тож чоловік її покинув, до іншої у прийми пристав, і жила тітка Федора, цигарки смалячи, лише для села.). Та не забудь же, Васильку, свого рідного сина всиновити.

Як вийшли з сільради з квітами та шлюбним свідоцтвом, де гербовою печаткою від імені держави скріплювався їхній шлюб, Ганна раптом занепокоїлась.

— Василечку, давай сходимо... до них. Провідаємо перед від'їздом, щоб совість потім не мучила.

Василь зрозумів, про кого вона говорила. Пішли за село на кладовище, поклали квіти до могил Василевої та Ганниної матерів, а тоді підійшли до вічної домівки Василевого батька. Ганна, кладучи квіти, раптом розплакалась, опустилася на коліна.

— Це я, Богданку (Василевого батька звали Богданом), твоя колишня дружина Аничка. А це мій чоловік Василечко і синок наш Василько. Не гнівайся на мене, Богданку. Не гоже бо жінці самотиною вік вікувати. Та й полюбила я не чужого, а твого рідного сина. У ньому твоя кров. А тепер вона і у Василькові-меншенькому, онукові твоєму. Тож і будемо разом — бодай перед вічністю. А в сни мої, Богданку, прошу тебе, благаю, не приходь більше. Я ж бо вже заміжня. Хочу бути щасливою в цьому світі. (Батько Василя після своєї загибелі часто снився Ганні, тож старі люди якось порадили їй сходити до церкви, поставити свічку за упокій і роздати милостиню старцям. Ганна вже в заміжжі так і зробить, і відтоді Богдан більше не приходитиме в її сни — нарешті, мабуть, заспокоїться.)

На прощання Ганна поклала біля пірамідки жменьку карамельок — востаннє...

— Це тобі від Анички, але її більше вже немає. Є Ганнуся, вона дружина іншого, сина твого. Забудь мене. Ми залишаємо село і перебираємося в інші краї. Прощай, Богданку. Тепер уже назавжди!..

Хата в селі була стара, чи не першої післявоєнної забудови, і її на сімейній раді вирішили були просто покинути.

— Е-е ні, — заперечла головиха, тітка Федора, і цигаркою задиміла. — Копійкою не треба розкидатися, та й не зайва вона вам. Залиште мені доручення, я її не спішно, але продам. Хтось нові хороми на вашому обійсті збудує. А гроші вам якось завезу. У мене в Кривому Розі родичка мешкає, давно не бачились, то й заскочу. А ви заберіть що треба, та не забудьте город викопати — картоплю, буряки, капусту виріжте — чого добру пропадати, у місті все за гроші купувати треба, за кровні. А машину вам у колгоспі випрошу, відвезуть вас.

Вантажівка прийде за ними через день, тільки-но на світ благословлятиметься. До того вони городину зберуть, все приготують, що брати, — ліжко, постіль, одяг, посуд та інше хатнє начиння. В останню ніч в спорожнілій батьковій хаті, востаннє — на підлозі, на матрасі, ліжко вже буде розібране, — віддадуться невтримним любощам — обоє ж бо зголодніли одне за одним за два роки розлуки — і зачнуть другу свою дитину.

О сьомій ранку вони назавжди виїдуть із села — Ганна з сином у кабіні, Василь вмоститься серед речей у кузові, і вирушать вони в Кривий Ріг, де на їхньому весіллі гулятиме увесь Василів взвод. Невгамовна тітка Федора розшукає їх у приміському виселку Кривого Рогу десь через два роки і вручить їм гроші.

— Хоч і довго продавала вашу батьківську хату, а таки продала.

У дворі бігатиме вже рослий хлопчик і повзатиме на споришеві дівчатко, що тільки-но на ніжки зіп'ялося.

— О, то в тебе, Ганно, поповнення?

— Так, донечку Софійку народила. На честь мами назвала.

— Ну, розказуй, Ганно, як живете? Як Василь? Він на роботі?

— Василечко очолює молодіжну бригаду на будівництві. До технікуму на вечірнє відділення вступив, на майстра вчиться. непогано заробляє. Нам вистачає. Правда, зайвого не маємо, але й не скаржимося. А я ось... самі бачите, тітко Федоро... — І покаже на свій опуклий живіт.

— Василь старається? — Примружившись, тітка Федора димітиме своєю нерозлучною супутницею цигаркою. — Бідо-овий! І коли він тільки встигає? І робить, і вчиться, і... Просто тобі стахановець!

— Так, любить він це діло. Та й я задніх не пасу, — зашаріється Ганнуся. — Хоч як напрацюється, а без любові в нас жодна ніченька наша не минала. Хіба що тепер, коли вже оце живіт... Лише на колінах у нього посиджу, як дітей повкладаємо. Цілуємось! Наче на побаченні в гаю. Аж губи пухнуть. Як уже доцілуємось... Василько потім, — засміється весело, — боком од мене біжить, аби я не бачила... та холодною водою обливається... Але нехай, то для здоров'я корисно...

Тітка Федора зітхне.

— Якщо й позаздрила тобі щойно — майнув у моїй душі такий противнющий гріх, я ж усе-таки жінка, хоч і головиха, — то позаздрила світло. Дай вам, Боже!..

Ганнуся всадовить головиху на покуті, чарчиною її пригостить (тітка Федора до того не байдужа), а вже прощаючись, головиха лясне себе по лобі.

— От бісова пам'ять! Це, мабуть, склероз від тютюну. Ви ж, як виїздили з села, просили: якщо їхатиму до вас, то щоб привезла м'яти нашої. Це зіллячко вам, певне, щось інтимне нагадує? — підморгнула лукаво. — То я й нарвала. Біля Інгульця, де сіножаті. Вона там розкішна, дика м'ята наша. Іншої такої ніде в світі немає.

«Може, й немає», — погодиться Ганнуся, як проведе тітку Федору за ворота і махатиме їй пучечком м'яти — друга її рука спочиватиме в неї на опуклому животі, ловлячи ледь чутні поштовхи третьої їхньої дитини. Вона, либонь, уже збиралася у світ білий.

Вдихатиме пряні пахощі м'яти, як торкатиметься губами пучечка, і бачитиме за далеким обрієм незабутню сіножать біля Інгульця, полум'яну калину в прибережжі і себе у Василечка на молодих його, дужих, надійних руках.

«Чого ще треба людині, — помислить, — крім любові? Звичайно ж, тільки любов».

1998

Фото Андрія ГРЕЙЖ!

Армалинський Михайло (нар. 1946 р.)

Російський письменник, який живе і працює у США. Популярності набув завдяки скандальним публікаціям у ряді західних країн «Таємних записок 1836—1837 років», які начебто належать О. С. Пушкіну. Автор збірок поезій «У напрямку до себе» (1980), «Пісня минулого» (1982), «По обидві сторони оргазму» (1988), «Впритул» (1994), у яких заявив себе продовжувачем традицій славнозвісного Баркова. Написав також збірку оповідань «М'язиста смерть» (1984), роман «Добровільні зізнання — вимушене листування» (1991), ряд інших книжок, в яких у тій чи іншій площині досліджується тема еротизму, людської сексуальності.

О.С. Пушкін.
ТАЄМНІ ЗАПИСКИ
1836—1837 років
(Уривок)

Спочатку Н. приревнувала мене до Катрін і вирішила віддати її за Хлюстіна, та я налякав його дуеллю, і він полохливо зник.

Н. зізналася мені пізніше, та я і сам розумів, що сестер своїх вона привезла зумисне. Окрім того, що вона рятувала їх від материнських ляпасів і божевільного батька, Н. вважала за краще, аби я упадав за ними, ніж за чужими, не відомими їй жінками. Нещасна, вона не розуміла, що пожежа у лісі не може спалити одне дерево і зупинитися. Навпаки, чим більше дерев вона зжирає, тим сильніше розгоряється. Але я не хотів їй цього пояснювати, лише потирав руки. Я завжди потираю руки у передчутті трахання. Ця звичка з'явилася у мене ще в дитинстві, коли я почав дрочити. Я чомусь робив це не однією рукою, а двома, наче потираючи руки, між якими був затиснутий стручок. У цьому відбивалася моя натура: усього себе віддавати коханню, хапаючись за нього не однією, а обома руками...

Азя приїхала вже закоханою в мої вірші і в мене. Вона віддалась мені, навіть не встигнувши пококетувати. Катрін з цікавості вирішила спробувати теж. Вона так боялася зостатися дівицею до скону своїх днів, що, коли молодша сестра, не замислюючись, подала їй приклад, Коко сама запропонувала мені себе. Вона обрала для цього незграбний спосіб: зумисне зронила на ногу калитку з целковими, щоб залишитися вдома і не йти на бал з Н. та Азею. Коко думала, що ніхто не здогадається про її хитрування, та обидві сестри розуміюче перезирнулися зі мною.

Коко трохи перестаралася і справді забила ногу. Служниця принесла таз із холодною водою, в який я і занурив її ступню. Я поводився із серйозністю лікаря, і К. корилася мені, не соромлячись. Коли більстих, я наказав їй лягти у ліжко і приклав до ступні лід. Вона була у нічній сорочці й очікуюче дивилася на мене. Я запустив руку під ковдру і поцілував її в губи. Вона сприйняла мою руку без паніки, наче свою, за допомогою якої вже вміла на той час здобувати насолоду, що ховалася в кунці... Тепер настала черга прутня, і Катрін була готова прийняти його. Забита ступня відволікала, але не настільки, щоб забути про насолоду. Її дівочість була так натренована, що обійшлося без крові.

К. виявилася готовою до цього дня... Вона сама потягнулася вустами до мого парубка — потім вона розповіла, як розпитувала про деталі злягання у Н. і ссала вночі великий палець, уявляючи, що це прутень, а другою рукою пестила себе.

Із Азею теж була сміхота. Вона почала ревнувати мене до Н. і вирішила відкритися їй і всім у домі, що вона моя коханка. Їй здавалося, що Н. нічого не знає і ні про що не здогадується. Азя вважала, що лише вона кохає мене так, як я на те заслуговую, і надумала своєю відвертістю дошкулити Н. Вона сховала свій натільний хрест у моєму ліжку і звеліла служницям шукати його повсюди; врешті-решт його знайшли там, де вона його сховала. Про це, звичайно, доповіли Н., на що вона сказала Азі: «Для сестри мені й чоловіка не шкода, а для чоловіка — сестри». Азя не очікувала подібної «щедрості» і щиро здивувалась.

Поведінка Коко була іншою. Вона вимагала, щоб я зробив вибір між нею і Азею. Н. вона сприймала як неминуче лихо. Проте, я хотів мати їх обох. Я взагалі люблю тримати побіля себе якомога більше кунок — хто знає, якої з них я захочу тієї чи іншої миті.

Переклад з російської.

АНОНІМ. Пушкін О.С. 1837(?)

Макаров І.К. Пушкіна (Ланська) Н.М. 1849

АНОНІМ. Гончарова О.М. Кінець 1820-х—1830-і рр.

АНОНІМ. Гончарова К.М. 1820-і роки

ЕНЦИКЛОПЕДІЯ
ЕРОТИКИ

Арсан Еммануель (нар. 1935—40 рр.)

Псевдонімом Еммануель Арсан підписала на початку 70-х років свою першу книгу Марі Казасенд, дружина відповідального співробітника французького посольства у Таїланді. Оскільки в романі з граничною відвертістю змальовувалися сексуальні пригоди молодої француженки в Бангкоці, а ім'я головної героїні дивним чином співпало з ім'ям автора, книжку розцінили як автобіографічну. Вибухнув скандал, який завершився тим, що дипломата відкликали на батьківщину, а його дружина зазнала всесвітньої слави як письменниця. Арсан створює цілу низку нових книг: «Ванесса», «Еросфера». «Діти Еммануель», «Мистецтво кохання», «Нея» та ін., більшість з яких одразу екранізуються.

Творчість Арсан пронизана ідеєю звільнення людини від різноманітних комплексів, породжених численними заборонами у царині інтимного життя. Головним об'єктом своєї уваги письменниця робить людське тіло, послідовно досліджуючи його еротичні можливості.

МИСТЕЦТВО КОХАННЯ
(Уривок з роману)

Сплинув час, перш ніж він зробив спробу відсунутися, однак Еммануель міцно обхопила його стегна. І він остаточно підкорився її владі, проникнувши у найбільші глибини спраглого рота. Нетерпіння його було таким сильним, що невдовзі вона відчула на губах теплий пряний струмінь.

Еммануель все ще не випускає Лукаса. Боячись втратити бодай краплю цього животворного напою.

Збудження знову охопило мужчину. Він вивільнився й увійшов цього разу в лоно Еммануель. Вона з вдячністю прийняла його і подумала:

«Чому кожне нове древко, що проникає в мене, викликає таке захоплення? З Лукасом я зазнаю ще не звіданої насолоди. Можливо, то мені здається, однак лише він збурює в мені таку всепоглинаючу пристрасть! Він єдиний, про кого я постійно думаю. Доки я з ним, я кохаю лише його і належу лише йому! І це справжнісінька правда, коли я кажу, що кохаю його так, як ще нікого ніколи не любила, тому що тих, інших, я кохала й кохатиму інакше!»

Вона розповідає йому про чудесні пригоди. Події, які відбувалися з нею чи з іншими. Вона нічого не приховує. Вона говорить з ним навіть про те, про що ніколи не говорила з Марком і вже не зможе поділитися з Жаном.

У мареннях наяву раптом чітко зринає час, коли вона була з жінкою, яка називала себе Марою. Вона мала безліч імен. І не втомлювалася придумувати нові й нові. Аурелія сьогодні казала про призначення жінки та її обов'язки. А Маріо — про обов'язки краси.

Вона ділиться з Лукасом найсокровеннішим. Якщо він зрозуміє її, то буде гідним увійти до кола її друзів. Якщо ж буде шокований, вона спробує зрозуміти його.

— Я хочу, щоб моя пристрасть жила і дихала ще мільйони років по моїй смерті, й тому я поспішаю передати її тисячам і тисячам людей. Я кохатиму їх усіх.

Лукас слухав. Йому раптом відкрилась сутність Еммануель, яка сподівалася перемогти Час. Це було одкровенням для Лукаса, і то більш значущим, ніж його потрясаюче відкриття. Він почувався щасливим, бо зрозумів її саме так, як вона хотіла, щоб її зрозуміли. Він думав про свою любов до молодої жінки, ні на кого не схожої. Він познайомився з нею завдяки щасливому випадкові, і всепоглинаюче кохання одразу їх захопило. І ця істина вічна...

«Я віддавалася багатьом мужчинам, але цей бере мене, неначе вепр. Напевне, це дивно, та мені дуже подобається, — думає Еммануель, а тим часом Марк демон-

Сільвія Крістель у ролі Еммануель

струє їй свою нестримну пристрасть. — Можна подумати, він утримувався п'ять-шість тижнів, хоча не спливло й доби. Проте, якби він не був таким, я давно б зібрала свої речі й пішла геть. Я вимагаю, аби він зрошував мій рот і лоно з однаковою пристрастю, щоб він сприймав їх наче подарунок, який одної миті він може втратити назавжди. Це прекрасно, що він хапає і терзає мене так жадібно, неначе постився впродовж довгих місяців! Мій коханий Марк набрид би мені дуже швидко, якби корчив із себе романтичного менестреля. На щастя, він такий далекий від цього!»

Еммануель відчуває, що ось-ось закричить від насолоди. Проте він, бажаючи продовжити задоволення, уповільнює поштовхи. Еммануель повертається до внутрішнього монологу: «Марка вже рік переслідує мрія зачинитися зі мною тижнів на два у якомусь готельному номері. Байдуже, з вікнами на море чи на гори. Головне — ніжитися цілими днями у ліжку і кохатися, кохатися. Для нього не має значення, коли цим займатися — чи вдень, чи вночі, десь у затишному містечку чи на очах у глядачів. Він і досі заздрить тим, хто міг бачити мій екстаз тоді, в юності, на пляжі...»

Коли Марк знесилено відкинувся на спину, Еммануель вирішила продовжити свої роздуми щодо особливостей його характеру вголос.

— Ти завжди такий розумний і обачливий, такий ввічливий — інколи, на мій погляд, аж занадто. В очах своїх колег і клієнтів ти — уособлення спокою, такту, скромності й терпіння; ти ніколи не спалахнеш, не почнеш бризкати слиною, ти зразок стриманості... і раптом накидаєшся на мене, як гвалтівник! Але відмінність у тім, що жінка, на яку ти нападаєш, бажає бути згвалтованою.

Марк стенув плечима. Його більш цікавили ті плотські переживання, яких він щойно зазнав.

Переклад з французької.

Арманд Інесса (1874—1920)

Діячка комуністичного революційного руху. Проте в історії її ім'я збереглося завдяки тому, що Арманд була коханою жінкою Леніна. Вони познайомилися в Парижі у 1909 році. За свідченням очевидця, Інесса справила на Леніна таке враження, що він «не зводив очей з цієї маленької француженки. Вона була вродлива, розумна й імпульсивна». Інесса теж не залишилася байдужою: «Я так любила не лише слухати, а й дивитися на тебе», — зізнавалася вона в одному з численних листів до Леніна. Після весни 1911 року їхні стосунки набули тієї теплоти і відвертості, які вирізняють глибоко закоханих людей. Віддавшись почуттю, І. Арманд продовжує в листах аналізувати природу свого кохання: «Я ясно усвідомлювала, яке велике місце ти ще тут, у Парижі, посідав у моєму житті... Я тоді зовсім не була закоханою в тебе, але й тоді я тебе дуже любила. Я б і зараз обійшлася без поцілунків, аби лише бачити тебе; інколи говорити з тобою було б радістю, і це нікому не завдало б болю. Навіщо було мене цього позбавляти?» (1913).

Ленін кохав Інессу аж до її смерті від холери і не зміг до кінця власного життя оправитися від кончини коханої.

До знайомства з Леніним Інесса палко покохала і вийшла заміж за Олександра Арманда, народивши йому чотирьох дітей. Потім покохала молодшого брата чоловіка — Володимира Арманда, і йому подарувала сина. За однією з легенд від Леніна у неї теж була дитина, але жодних відомостей про це немає.

На фото Інесса АРМАНД

Андерсон Памела (нар. 1968)

Одна з найзнаменитіших топ-моделей століття. Шведка за походженням, вона завдяки яскравій зовнішності, досконалій фігурі не лише швидко зійшла на модельний Олімп, а й стала секс-символом свого часу. Цьому, зокрема, сприяли й доволі відверті фото на сторінках провідних еротичних часописів світу. В середині 90-х років Памела спробувала утвердитись як кіноактриса. Та жоден з бойовиків, у яких вона знялася (на кшталт «Колючого дроту», 1995), не приніс П. Андерсон слави, гідної її краси.

Аріосто Лодовіко (1474—1533)

Найзначніший італійський поет пізнього Відродження. Народився у місті Реджо, де при дворі герцогів д'Есте прослужив більшу частину життя. Починав з наслідування Горація, Тібулла та Овідія, поступово перейшов до створення цілком реалістичних комедій («Той, що викликає мертвих» (1520), «Звідниця» — 1528). Але всесвітньої відомості набув завдяки поемі у 46 піснях «Несамовитий Роланд» (1505—32), яку побудував на мотивах куртуазних лицарських романів та кращих зразках античної поезії. Поема присвячена історії закоханого Роланда і завдяки майстерності, оптимізму та життєрадісності мала великий вплив на всю наступну літературу Італії.

Памела АНДЕРСОН. Фото для журналу «Playboy».

РОЗПОВІДЬ ЄВГЕНА*

Світлана ДОВЖЕНКО

СІМЕЙНІ ВТІХИ

Та ні, шановне товариство, я мовчу не тому, що вас осуджую. Мені просто нема про що розповідати. Ви ж бачите — чоловік я непоказний, ні статурою, ні обличчям «не вийшов». Та й на вдачу сором'язливий. Чи, може, так уже вихований. Ніколи я не мав успіху в жінок, не вмів до котроїсь «підкотитися»...

Що? Та ні. Ні, не було такого, як ото кажуть: «Як побачу гарну жінку — враз аж підскакує». Не знав я цього з молодих літ. Потріпотить, бувало, та й годі. А тепер і поготів.

А знаєте, як добре подумати, то я, мабуть, істота моногамна. Трапляються ж такі у природі. Судіть самі — у вісімнадцять покохав ту, що згодом стала моєю дружиною, і дотепер лише до неї одної бажанням запалююсь...

Ну, це вже ви штовхаєте мене до того, за що мене всі французи зневажати стали б. Жінками ж бо не хизуються!..

А втім, гаразд... Але зрозумійте — мені за всіх вас важче розповідати...

Дружина моя була, за її власним висловом, «дівчина, зіпсута вихованням». Чи то вона пуританка, чи також сором'язлива, чи просто надто стримана...

Та ні, що ви, не святенниця. Аж ніяк. Спокійно, розважливо до всього ставиться. Тут уже нас Бог точно спарував — одне до одного. Щоправда, я був по вуха закоханий, а вона до проблеми заміжжя підійшла завбачливо, поміркованo. «Я, — каже, — шукала чоловіка, якого з жодного погляду соромитись не доведеться».

Медовий місяць у нас років на три розтягся. Ми спивали одне одного до денця. Вона могла мене вночі розбудити, жадаючи кохання. Ми навчалися разом усіх премудрощів. Навіть до бібліотеки ходили, спеціальну літературу читали...

От вам смішно... Але ж зрозумійте, побралися ми пізно, і обоє були незаймані. Трапляється й таке на світі.

Мене дуже непокоїло, що отого, найголовнішого, найсолодшого в неї не бувало. Хоч би що я робив, хоч як старався. Часом геть стомлював-вимучував її. Аж ні — все марно. А вона мене ще й заспокоює: «Я, — каже, — й так дістаю величезну втіху, віддаючись тобі».

Та мені цього було замало.

Минув час. Ми отримали окрему квартиру. Перед тим жили у «кагалі», з її батьками та заміжньою сестрою.

Я перший пішов з їхньої родини — обладнувати та вмебльовувати нову домівку. Вона тим часом ще залишалася з дітьми в батьків.

І почалися побачення. Спізнали ми те, чого не мали замолоду. Приходить вона мої надбання оглянути. Цілую — тремтить. Я їй кухню показую — дратується. Очі імлисті, губи ледь розтулені. Тут же кидаю на підлогу якесь старе пальто, а вона сама трусики стягує і ледь не падає. Отоді-то вона вперше і дійшла кінця по-справжньому. Лежить поряд на холодній долівці і сміється щасливим грудним сміхом. Мені той сміх довіку душу зігріватиме. Як дуже все кепсько в житті — той сміх згадую.

Відтоді й закрутилося. Квартира з роботою поряд. Дзвонить вона мені десь серед дня. Каже, нема натхнення працювати. Тікаємо з роботи. У квартирі, як двоє голодних молодят, одне одному в обійми падаємо. Націлуватися, намилуватися не можемо. Дослівно влипнем одне в одного і так до кімнати добуваємося. Тремтячими руками одне одного роздягаємо, а гудзики з неслухняних пальців вислизають. Тож жіночка моя найперше штани мені розстібає — і ну своє щастя цілувати, пестити... Півгодини шалу — і ми, знесилені, але вдоволені, зі щасливими обличчями з'являємося на робочих місцях.

Співробітниці мої дуже — ну дуже! — підозріливо до мене тоді приглядалися, за спиною перешіптувались, хихотіли...

Нарешті перебралися ми.

Що вам сказати... Було, візьметься жінка прати — а я тихенько ззаду під спідничку. Як вона не в гуморі — трусики на місці. А як при бажанні — трусиків катма. Вхід вільний. Тут-таки ванну на засувку, і чоловік — до роботи. Щоправда, білизна потім на мені, але то вже дрібниці. За такий подаруночок і прання — не праця.

Для різноманітності кохалися й під душем чи у ванні. Тут уже моя жіночка гарцювала хвацько верхи. Потім ще й сперечалися — кому підлогу витирати, розхлюпану воду визбирувати.

Могла вона і таке втнути. Коли я, на її думку, надто довго «витріщався в телевізор», мовчки ішла в душ. Поверталася голісінька. Всідалася мені на коліна, вкладала до рота сосок. А соски перед тим медом мастила... Я її — на ліжко і труси із себе стягую. А вона руку мою притримує! «Цілуй!» — наказує і між ноги собі мою голову хилить. А там у неї теж медом помащено. Ото було солодко!..

А то, буває, бачить — я захоплено щось дивлюсь, прийде тихенько, ослінчика поряд поставить, молодця мого випустить на волю і легесенько так голубити його починає. З таким супроводом будь-яка передача чудовою здається...

Та ні... За футбол ми обоє вболіваємо однаково. Збудження знімаємо під час перерви між таймами: я її на ліжко швиденько покладу і втамую жагу. А от коли політичні передачі чи серіал якийсь дурний — то тут довго дозволяю собі тішитися. Аж доки та нудота скінчиться.

На море з дітьми їздили. Їх спати покладем, а самі під місяцем на пляжі по піску качаємося чи у хвилях прибою любимося. Молодят там, правда, до біса теж ходило. Та це тільки гостроти додавало нашим обіймам.

А то, було, з дітьми та батьками до пансіонату поїхали. Знаєте, відпочинок у будиночках. Дві кімнатчини — і десять чоловік у них покотом. То ми ввечері відро зі сміттям щораз виносили. І — в кущі за огорожею, чи на пляж, чи в бур'яни. Тут уже баритися не випадало: увілляв — та й злазь. Жіночка моя потім тішиться — ноги їй, бач, злипаються. А часом для повноти відчуттів ще й молодця мого обліже. «Щоб не застудився, мокрий», — сміється...

От і скажіть мені: маючи таку жінку, ви бажали б іншої? Мене особисто більш ні до кого не тягне. Такого меду однак ніде не знайду. А все інше — банальність і нудота.

** Із циклу «Санаторні оповідки» (див. «Лель» №4 за 1998р.).*

Петер ФЕНДІ. Варіації на еротичні теми. 1835

З ПАСІКИ ДІДА АНДРІЯ

Оповідка

ЯК ЦВІТЕ ЛЬОН

Гостина в кума Степана вже не чула себе. Дві молоді куми були такі рум'яні, як перші квіти троянд, і не переставали співати про зайчика, що чеверяє лапками. Кум Степан гув щось собі під ніс, кума Тетяна в запічку плекала дитину. Я не зводив погляду з Соні, яка тільки нині стала мені кумою, і хотілося затягти наперекір усьому гамору:

Ой, кум до куми
залицявся,
Посіяти конопельки
обіцявся.

Пісня у мені вже бубнявіла, набиралася сили, але уста були примкнуті, а очі не могли відірватися від Соні, від налитих силою і молодою звагою грудей, від її ніжних рук.

Треба було бодай ще якоїсь скрипки, та її не було, тільки то спалахували, то пригасали клаптики пісень.

А Сонин огрядний чоловік, теж уже мій кум, опершись ліктями на стіл, хропів між двох неповних полумисків холодцю.

Якби такі лапи мала,
То я б ними чеверяла,
Як той зайчик, —

аж закучерявилась одна з молоденьких рум'яних кумась, стягла зі стільця дебелого кума Станіслава і повела вчити танцювати в гостинній тісноті.

А Соня, забувши про свого чоловіка, поглядала на мою манишку і казала:

— А сорочка на вас із чистого льону.

— Чому вже на «вас»? — питаю.

— Бо хто хрестив дитину, вже кум, хрещений батько — і за старим законом треба казати на «ви».

— Спасибі, буду знати. З чистого льону, кажете?

— Авжеж, і манишка старорежимна. — А потім несподівано: — Ви бачили, як цвіте льон?

Я почав згадувати, де і коли бачив квітуче поле, але згадати не міг, то й відбувся усміхненим «ні».

— А в господині на городі зараз цвіте. — Зневажливо глянувши на свого чоловіка, чомусь сумно проказала: — Можу показати.

І торкнулась своїм коліном мого.

Крізь тісняву ми непомічено вибрались надвір, під вишні, під повний місяць, що цвів серед неба.

Не змовляючись, ішли вниз вузькою стежиною до ставка, де розкошувала в небі гілляста верба.

Я позирав на город, аби помітити, де цвіте льон, але не побачив. Міцніше притис до себе Соню — стежина вузька. Вона притулилась гарячою щокою до моєї. Я миттю відшукав її губи.

Під вербою сіли. Вона мені — на коліно. Я тулився до неї, запашної, як міг.

— А в хаті співають... — тихо зронила Соня.

— Нехай, горілки вистачить, — сказав я. А моя рука без дозволу шугнула по її стегнах, торкнулася лоскотливих волосинок і, наче непомітно, підняла поділ сукні. Пальці вгрузли в щільник з медом.

Слова не вимовлялися, вони довірились моїм рукам, які тішилися межиріччям твердого домашнього полотна сорочки і ніжним шовком стегон та живота, а соловейкова голівка і все моє єство вже були в квітуючому льоні.

— То я б ними чеверяла,
Як той зайчик, —

самими устами шепотіла Соня.

Я нагнувся побачити при місяці, як мій стовбур входить в благодатний грунт, і таки побачив стебельця льону.

У ставку розмірено, ніжно кумкала жабка:

— Кум куму, як нема кому...

Андрій М'ЯСТКІВСЬКИЙ

Малюнок Михайла МАЛОРОСА

ПЕРЕДПЛАТІТЬ
«Український Лель»
і «Лель-ревю»
— і ви дізнаєтеся все, що хотіли знати про кохання, еротику, секс — як у літературі та мистецтві, так і у житті.
Шукайте ці індекси у передплатному каталозі України!
74283 — ЛЕЛЬ (УКРАЇНСЬКИЙ ЛЕЛЬ)
74288 — ЛЕЛЬ-РЕВЮ
Не встигли учора — передплатіть сьогодні
ХТО «ЛЕЛЬ» НЕ ЧИТАЄ, ТОЙ ЩАСТЯ НЕ МАЄ!